

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

oversat af det Tydske ved F. [i.e.: Joh. Wilh. Fischer].

Titel | Title:

Bernard Heidenstrom : et Bidrag til den menneskelige Skiebnes Historie

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt hos Johan Rudolph Thiele, 1784

Fysiske størrelse | Physical extent:

72 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bernard Heidenstrom.

Et

Bidrag

til

den menneffelige Skiebnes
Historie.

Oversat af det Tndffe

ved

F.

Kiøbenhavn 1784.

Trykt hos Johan Rudolph Thiele.

Bernard Heidenstrom.

Et Bidrag

til

den menneskelige Skiebnes Historie.

Sen Udkant af en indsk Provintz ligger Staden Z**, som tilforn var en af Indsklands anseelige Handelssteder. Her havde den Heidenstromske Familie opholdt sig i mange Aar; de vare gode Kiøbmænd, som dreve flittig Handelskab, og reiste til de vigtigste Stæder, og for Resten (om Søndag Eftermiddagen i Raadslue Kielderren med et Glas Biin) beknurrede de sig ikke synderlig om Verdens Løb. Philip Heidenstrom, som var en velhavende Kiøbmands eneste Søn, der havde lagt sig efter sine Forfædres Metie, skulle nu efter sin Families viise Raadslutning træde ind i Ugtestanden, for at for-

plante den Heidenstromske Stamme. Philip var
 et aabenhjertet, uerfarent ungt Menneſke, ſine
 Forældres Glæde, flittig i ſine Forretninger og
 en god Huusholder, hans Hierte var tilbøueligt
 at tage Deel i alle Livets uſkyldige Glæder. Si-
 den han var ung, riig og artig i Omgang, kunde
 det ikke feile at han jo kunde giøre adſkillige an-
 ſeelige Partier. Alt ſom gjorde Hindring heri,
 var hans fiere Onkels og Tantes priſelige Wiis-
 dom; thi de, ſom vare gamle og erfarne Folk,
 ville at deres Syſtersøns Tilbøuelighed ſkulle rette
 ſig efter Fordeel, de vidſte meget betænksomme at
 vene indtagende Eſienhed mod Formue og en god
 Familie, og ville ikke lade ſig ſige, at unge Folk i
 Giſtermåals Sager ſeer bedre med egne Øyne, end
 de med deres klareſte Briller. Philip gik daglig paa
 Contoiret, beſøgte Markederne flittig, førte om
 Søndag Eſtermiddagene med ſin Mama ud paa
 deres Gods, forglemte ikke hver Uſten at fore-
 læſe hende et Stykke af tusinde og en Nat. Un-
 der diſſe Beſkieſtigeller begyndte han at blive ſøl-
 ſom, det blev Dag i hans Siel og han ſølte noget
 tomt i ſit Hierte, ſom blev ham deſto ubegribeligere,
 ſom det manglede pludſelig gansſke opfyldte det,
 naar han gik forbi en vis Sophies Handelsbod,
 hilſede hende og hun igien hilſede ham med et
 ubeſkrivelig elſkverdigt Knix. Da denne So-
 phie maaskee oftere vil forekomme i denne Beſkri-
 velse,

skrivelse, kan det ikke være saa galt, at fortælle noget mere om hende paa dette Sted.

Zeldorf, Sophies Fader, en fremmed Kiøbmand af middelmådige Omstændigheder, havde boesat sig i Z***, dette skaffede ham megen Fortræd, helst af hans Kolleger, som vare fødte og havde staaet i Lære der i Byen; thi disse ansaae det for et Indgreb i deres Rettigheder, som gjorde Skaar i deres Fortieneste i Handelen. Da stak de alle Hovederne sammen og anvendte alle deres Kræfter paa at styrte Zeldorf, og det saa meget mere da han var bleven dem temmelig vigtig; det gik ogsaa an, og den arme Mand blev efter nogen Tid saa ruineret, at han besluttede at reise til America, hvorfra han ikke kom tilbage, og efterlod en frugtfuld Kone tiligemed Sophie, som den Tid kun var 9 Aar gammel. Hans Kone, som havde elsket ham overmaade høit, saa sig nedslaget paa dette fremmede Sted, hvor hun var omringet af lutter nidfiere Handelsfolk, at fortsætte en liden og ubetydelig Handel. Vel holdte de nu op at forfølge hende, men mere bekymrede de sig ikke om hende, og om man en og anden gang hjalp hende med et lille Pengelaan, da skede det ikke af Menneskefierlighed, men meget mere for at faae Leilighed, naar man fordrede Pengene tilbage, at kunde kildre den gamle Alvindsyge, man havde mod

den Zeldorfske Familie. I saadanne Omstændigheder kunde hun ikke have mange fornøvelige Timer, hun fortærede sig selv daglig med indvortes Græmmelse, hendes ældste Datter, som imidlertid var voren til, havde hun opdraget til at handle, og hun maatte næsten hele Dagen fra Morgen til Aften sidde i Bod, mens hendes Moder hiemme beskæftigede sig med at tænke paa sine kummerlige Omstændigheder, og opdrog den lille Mariane, som blev født omtrent et halv Aars tid efter Faderens Reise.

Sophie var omtrent 17 Aar gammel, i hendes blomstrende Ungdom og Skønhed. Hun sad en Dag i sin Bod, hældende Hovedet paa sin Arm, og tænkte paa sin gode uheldelige Moder, som laae syg hiemme; paa den meget slette Handel, paa hendes egen Tilstand, i Fald det skulde behage Forsønet at kalde hendes Moder, og paa flere saadanne Ting. En stor Taare havde nu trængt sig frem i hendes Øjne, og rullede i Øjnene frem, hun ville just vende sine store blaae Øjne imod Himmelen, for der at søge Hielp, da pludselig en ung Herre traadte ind, og forstyrrede hende i hendes eensomme Betragtninger. — Det var Philip. — Den gamle Heidenstrom havde for nogen Tid siden forestaet Madame Zeldorf et lidet Pengelaan, og da han just brugte Skillingen, faldt det ham ind at det nu maatte være

være Tid at fordre dette Laan tilbage. Der var just ingen ved Haanden, uden hans Søn, og denne maatte altsaa afsted for at indkræve Gielden, eller i det mindste paa god Kiøbmands Maaneer at erindre derom. Saadanne Forretninger var ikke nye for Philip, og han havde hidindtil ligesrem udrettet dem med den dertil hørende Koldsindighed. Han kiendte ifkuns lidt til Madame Zeldorf, og slet intet til hendes Datter, da han dengang til en særdeles Trøst for sine Forældre bekymrede sig mere om Handelsforretninger end om saa smukke Piger. Han traadte altsaa med megen Koldsindighed og Dristighed ind i Bodden, for at udføre sit Erinde. Men da han saae Sophie i denne Tilstand, hendes svømmende beflemede Øjne og Taarer paa Kinderne, hendes hele Person, som kunde opvarme den koldeste, da var det ude med al hans Dristighed og Eigegyldighed. Han rødmede, fremstønnede mange Complimenter, og bad tusinde gange om Forladelse, og da denne Soel havde al for hastigt overrasket ham, saa sagde han endelig, at han var kommen for at fordre den gamle Gield hos Madame Zeldorf. Saa uforstaaelig, som hans Foredrag endogsaa var, saa forstod Sophie det dog fuldkommen. Hun undskyldte sig og sin Moder paa det bedste, forestilte ham med meget Eftertryk hendes Moders ulukkelige Tilstand, viiste ham ganske

uskyldig og aabenhjertet hendes hele Kasse og
 Kontobog, og sluttede med, at hun tog Philips
 Haand, og bad ham ret hjertelig, at han hos
 hans Fader ville lægge et godt Ord for hende og
 hendes Moder, hvilket han ogsaa lovede, og der-
 paa bad Farvel. Da han siden efter gav sin Fader
 Underretning derom, fortælte han meget nøje
 alting som det var, og glemte ikke en meget
 virksom Forbøn. Nu mærkede den Gamle først
 hvad han havde gjort. Han rystede med Hove-
 det, slog Krøller paa Næsen, drejede sin Paryk,
 paatog sig en meget betænkelig Mine, sadte sig
 ned igien, og udbød ofte i disse meget betydnende
 Ord: O jeg Dyr! — Ved Bordet søgte han
 Lejlighed at tale om den Zeldorfske Families Om-
 stændigheder, opholdt sig meget ved Smaating,
 talte vidtløftig om Faderens Bortreise, som meget
 lignede en Undvigelse; om den lille Marianes be-
 tænkelige Fødsel, som skede sex Maaneder deref-
 ter; om Familiens nærværende Omstændigheder,
 som man burde ansee for Guds retfærdige Straf
 og saadant mere. Men her seilede den gode Mand.
 Hans Hensigt var formodentlig at giøre den Zel-
 dorfske Familie foragtelig for hans Søn, og
 bringe ham paa de Tanker, at et saadant Partic
 var meget for ringe for en anseelig Kiøbmands
 Arving, og at man aldeles ikke maatte tænke
 derpaa. Men Philip kunde ikke undgaae Kier-
 lighed,

lighed, siden han endnu ikke kiendte den. Han vidste ikke, at denne Hengivenhed til Sophie, denne mægtige Deeltagelse i hendes Skiebne, var Kierlighed. Han kaldte det kun Medlidenhed, og kunde nu ikke finde nogen behageligere Tidsfordriv, end naar han tænkte paa Midler, til at forbedre disse gode Folks Omstændigheder.

Hans gode Hierte indgav ham hastigt et Raad, at see Sophie igien, og hvad den gang syntes at være ham endnu vigtigere, at hjælpe hende. Som første Contoirbetient havde han en anseelig Løn af sin Fader, og da han levede ordentlig og brugte lidet, saa havde han oplagt en temmelig Deel deraf. Heraf tog han 100 Dukater, gik dermed til Sophie og sagde: det var saa langt fra, at hans Fader vilde falde hende besværlig med denne Fordring, at han meget mere gjorde sig en Fornøjelse af, endnu at opvarte hende med et lidet Laan, som hun igien kunde betale efter hendes egen Længselighed, naar hun vilde. For Sophie og hendes Moder, som da just nødvendig brugte Penge, var dette Forslag ligesaa velkommen som, uventet.

Sophie havde allerede første gang fattet Godhed for ham, og da hun saae, at han saa redelig havde holdt, hvad han i Gaar lovede, gav hun ham saa uforstillede Uafhyldighedsfulde Tegn paa hendes

Zafnemmelighed, saa hun derved gjorde sig Philip mere forbunden.

Ynglingens Tanker var nu næsten bestandig hæftede paa Sophie. Han vidste selv ikke, hvoraf det kom at han saa tit gik forbi Sophies Bod, og følede en saa inderlig Glæde naar han saae hende deri, og kunde hilse hende der. At det, som han følede for hende, var Kierlighed, derpaa tænkte han endnu ikke; men andre, især hans Moder, blev opmærksom over hans Forhold. Og saaledes stod Sagene, da Philips viise Farbrødre og Sødsfendebern kom lufende med deres Ægteskabs Forslaa, som dengang vare den gode Yngling særdeles ubehagelige. —

Hans Moder mærkede, at han alletider var saa adspredt, naar han reiste ud med hende, ofte gav bagvendte Svar, ikke længer læste for hende saa smukt og saa gierne som ellers, hun erfarede ogsaa, at han ikke mere var saa ivrig i sine Handelsforretninger. Derfor troede hun, at det var nødvendigt at udspørge ham, og paa denne Maade fik hun Sandheden at vide uden mange Omstændigheder. Nu fik Philip først at vide af sin Moder, at han elskede Sophie. Den gamle Madam Heidenstrom tænkte ganske anderledes om denne Kierlighed, end nogle Læsere maaskee skulle forestille sig. Ogsaa hun var af en mindre Kiebmands Familie; hendes Mand havde ægtet hende mere
af

af Tilbønelighed end for hendes Midlers Skyld, og derved opbragt næsten alle sine Slægtninge. Fornemmelig maatte denne gode Kone ved mange Familiesammenkomster taale megen trykkende Stolt-
hed og nedbøende Foragt. Dette gjorde hende da, naturligviis, ikke heller ydmyg, og hun søgte af alle Kræfter at betale Lige for Lige. Den gamle Heidenstrom tænkte anderledes, han behøvede ofte sine Slægtninge; det havde ofte fortrudt ham, at han havde stødt dem for Hovedet, og nu skulde hans Søns Givtermaal, hvilket han ganske ville overlade til deres Balg, gjøre alting godt igien. Philips Moder havde altsaa meget mere Åarsag til, at være fornøjet med hendes Søns Tilbønelighed, end hans Fader. Thi deels elskede hun sin Søn, og vilde gierne see ham lykkelig, deels var det hende magtpaaliggende ved denne Lejlighed, at spille sin Mands Slægtninge et Puds, og just ikke at lade det gaae, som de vilde have det. Hun raadede altsaa Philip, ikke længer at gjøre nogen Hemmelighed af sin Kierlighed, for al-
ting at erklære sig for sin Pige, forvise sig om hendes Bisald, og siden offentlig begiere hende. Philip fulgte sin Moders Raad, gjorde nærmere Bekendtskab med Sophie, aabenbarede hende sin Kierlighed, erholdt Forsikring om hendes, og det gik altsammen saaledes til, som man kan læse i saa mange tusinde og tusinde Bøger. —

Nu

Nu hændte det sig engang, at den gamle Heidenstrom, i Nærværelse af forskjellige Onkler og Tanter gjorde sin Søn et Forslag, om at vælge sig en Kone. Fra alle Hjørner i Kammeret hævdede sig nu forskellige Stemmer, hvoraf nogle foreslog et, andre et andet Partie. Philip kaldt dem ind i Salen, takkede for deres gode Hensigter og sagde, han havde allerede fundet en Pige, med hvilken han haabede at blive lykkelig. — Og hvad for en? spurgte alle med store Øyne og opspilede Munde. — Hvorledes? hvad? uden min Tilladelse? — spurgte den Gamle. — Hvad er det for en Pige? — ”Madame Zeldorfs ældste Datter. — „ ”Hum Mammeselle Zeldorf! — raabte samtlige Frue Tanter, saae paa hinanden og skød Kryller paa Næsen. — „ Jeg troer, at de speger fun; hun har jo ikke mere end hun staaer og gaaer i, og vores Lieneres Kammer er bedre forsynet end hendes Bod. — „ Spøg eller Alvor, raabte en gammel forædt Raadsherre. — Dette er intet Partie for ham, Herr Fetter, for en riig Kiøbmands eneste Arving. Spil han os ikke igien saadan en dum Streg, som hans — — — Her kaldt den gamle Heidenstrom den tykke Raadsherre saa høyt ind i Salen, at denne aldeles ikke kunde udtale det sidste Ord.

Alting

Alting gik nu løst paa den gode Philip, og han stod iblandt dem, som en gammel Eeg for Stormvindene. Sophie havde fæstet saa dybe Rødder i hans Hjerte, at han hverken stod til at tvinge med det Gode eller med det Onde. Dette gjorde et almindeligt Oprør i Familien. De stolte og hævngierrige Slægtninge gave Skylden paa den gamle Heidenstrom, denne paa hans Kone og Søn; men alle søgte at hævne det paa den gode Sophie, som hele Byen nu taledes om, og udraabte for de unge Mandfolks Forsørerske. Naturligviis gav det overalt intet god Blod og ingen glade Dage, og hvem veed, hvorvidt det dog ved saa megen ond Haarnakkenhed paa den ene, og saa megen Bestandighed paa den anden Side, kunde blevet bragt, dersom ikke et uventet Tilfælde havde gjort Ende paa det altsammen.

Den gamle Heidenstrom, en stærk Blodrig Mand, som levede godt og havde saa Befyringer, og derved daglig tog øyensynlig til i Færdme og Kræfter, blev pludselig syg og døde af et Slagflod. Derved blev Philip, som netop var myndig, sin egen Herre og eneste Besidder af sin Formue, saa ingen havde noget over ham at sige. Han ægtede altsaa Sophie, nogle Maaneder efter hans Faders Død, uden at brnde sig noget om sin Familie. Dette forarsagede en overmaade stor Fortrydelse hos dem alle. Vel havde

havde det opegget Stridigheder iblandt dem, om endogsaa Philip havde taget sig en Kone efter deres Valg; thi saa mange de vare, gjorde hver sit Forslag; men at dette unge Menneſke havde være saa uanstændig, og gaaet dem allesammen forbi, ja ikke engang buden dem til Bryllup (han vidste nok forud, at ikke en eneste af dem var kommen) dette holdte de for en Forbrudelse, som umuelig kunde tilgives.

Philip levede imidlertid fuldkommen lykkelig med sin Sophie, og begge disse Elskede sølede nu deres Lykke dobbelt, da de tilforn havde maattet udstaae saa megen Lidelse og Bedrøvelse. De havde begge taget deres Mødre til sig, og disse foretogede deres Børns Lykke, da de begge vare retskafne, og havde Erfaring nok, til at viide, hvor ulukkelig det Ægteskab bliver, hvor Svigerforældrene indpuste og underholde Stridigheder mellem deres Børn. Philip var endnu lykkeligere, da han ikke anvendte alle Timer af Dagen til sine Forretninger, men ogsaa sparede nogle til at fornøye sig hos sin Kone; thi han var riig nok, og hans Anlæg gif mere ud paa at beholde, end at formere hans arvede Formue. — De unge Folk forglemte sig altsaa ganske i Glæden af deres Lykke, og ventede, at den skulde vedvare evig, da man imidlertid fra alle Sider tillavede dem den bitterste Drik af Lidelser.

Den

Den unge Heidenstroms Forretninger fordrede nødvendig en Reise til Amsterdam, og han besluttede den saa meget hellere, da han havde Haab om, der at indhænte Underretning om hans Svigerfader. Hans Sophie var frugtommelig, og det traf sig just saaledes, at han kunde haabe ved sin Tilbagekomst at kysse et levende Beviis paa hendes sande Gienkierlighed. Han overgav altsaa Handelen til en gammel Betient, som han holdte for tro, og som ogsaa hidindtil ved hans Faders Handel havde været det. Fra Sophie og de tvende Gamle tog han den ømmeste Afsked, og begav sig altsaa i Guds Navn paa sin Reise. —

Jeg har forhen ved Fortællingen om Sophies Omstændigheder forglemt noget, som just hører hertil, og hvilket jeg altsaa nu maae fortælle. — Iblandt Kiebmandene i Z * * var en vis Sandler den anseeligste og rigeste, han havde været eneste Arving til en umaadelig Formue og sin Moders Ønesteen, var meget slet opdraget, og var altsaa blevet et meget slet, udsvævende Menneske. Af en Hændelse saae han Sophie (just den Tid hun først blev kiendt med Heidenstrom) og saa brændte han af Begierlighed til denne Pige. Men det var ikke hiin rene Tid, som Philip sølede for hende; han vilde kun tilfredstille sine nedrige Begierligheder hos hende, og

og var dumdriftig nok til desangaaende, at giere hende de meest uforskammede Forslage, som enhver ærefier Pige maatte blive skamrød ved at høre, og opvække den yderste Foragt mod en saadan Elsker. Sophie lod ham gaae vred bort, men begik den Svaghed, hverken at sige sin Elsker eller sin Moder noget derom, og da Sandler ikke heller holdt det for raadeligt at udbrede det, saa erfarede intet Menneſke noget deraf. — Foragtet Kierlighed føder Had, og dette pleyer alletider at være heftigere, end som Hensigterne vare ved den første. Dette var Hendelsen med Sandler. Sophie var nu tabt for hans Begierligheder, og han tænkte nu allene paa at hægne sig over hende.

Da han kiendte den ganske Heidenstromſke Families Had imod hende, saa forenede han sig snart med dem, for at styrte den arme Kone i Ulykke. Dette kunde saa meget lettere skee, da han selv beklædede et anseeligt Øvrigheds Sted, og formedelt sin Rigdom formaaede meget i Staden. Disse Nederdrægtige smedede da alle tilfammen et meget sort Anslag imod den beklagelsesværdige Sophie. —

Der var allerede ofte i 3^{**} udgaaet de skarpeſte Forordninger, angaaende Rigtighed i Maal og Vægt, og Loven truede Overtræderne med de haardeste Regems Straffe og Fængsel. Sophies Fiender bestaa altsaa den gamle Handelsbetient,
og

og denne Nedrige lod sig ved Penge og anseelige
Løster forlede til, i hans Herres Fraværelse at
anskaffe lutter falske Maale og Bægter, som for
resten saae de gamle meget lige. — Disse Skiel-
meres Hevn gif videre imod Sophie, end imod
hendes Mand; deels fordi han dog eengang hørte
til deres Familie, og deels fordi de efter So-
phies Forskyndelse havde et andet Anlæg med ham.
For da ikke at udsætte ham for nogen Fare, under-
søgte man paa Dyrighedens Begne to Dage ef-
ter Heidenstroms Ufreise baade Maal og Bægt,
og de vare alle rigtige. Tiorten Dage derefter
undersøgte man igien, og de vare alle falske. —
Sophie havde vel, som en god og huuslig Kone,
ogsaa seet noget med efter Handelen, men dog be-
kymret sig meget lidt om Maalene, da de saa me-
get lignede de gamle, og da hun tillige ikke tænkte
paa noget Ondt. Handelsbetienterne rejsfærdig-
gjorde sig, og skjøde alt Skylden paa deres Frue.
Den høstfrugtsommelige Sophie blev altsaa uden
Barmhertighed sat i Fængsel, og behandlet som en
grov Forbrønder. Hendes Moder og Svigermo-
der bleve begge sat i et andet Fængsel, eftersom man
beskødte dem, at de ogsaa vidste noget derom; Kon-
toiret og Boden blev lukket, og man anlagde Pro-
ces mod Sophie. Man dømte hende da, som en
offentlig Bedrager, til Zugthuset; men hun
oplevede ikke Fuldbyrdselsen af denne uretsfærdige

og af den sorteste Ondskab udtænkte Straf. En saa voldsom Medfart og Skam forarsagede, at hun nedkom for Tiden og fødte en Søn, der blev kaldet Bernard Heidenstrom og som er Helten i denne Historie. Denne fastede hun paa sin Dødsfeng, og tre Dage efter hendes Nedkomst, da hun just laae i de sidste Aandedrag, kom hendes Mand, som endnu ikke vidste et Ord af alt dette, tilbage, han havde saa meget som mueligt hastet med sine Forretninger, for at komme hastig tilbage, og være nærværende ved hans Kones Nedkomst. Paa den heele Reise underholdt han sig med Forestillinger om den nye Glæde, som ventede paa ham. Han modtog allerede det lille Båndt paa hans Kierlighed af Moderens Hænder, følede allerede ved det første Kys enhver sød Faderfølelse. — Og da han kom hjem, fandt han alting forstyrret, saae lutter fremmede Ansigter, og endelig erfarede han den hele forfærfelige Historie om hans Ulykke. Enhver kan lettelig forestille sig hans Tilstand. — Han soer forvildet og rasende til Fængselet, styrtede sig over sin Kones Lene, greb hendes kolde Haand, og raabte: ”Kone, jeg seer Døden paa dine Læber. Jeg veed, du er uskyldig, men af din egen Mund vil jeg høre det. — Er du uskyldig? „ — — Sophie saa stivt paa ham, Liv og Kraft syntes paa nogle saa Øyeblikke at vende tilbage til hende.

de. Hun vendte sig til Eiden, hvor den lille Bernard laae lige ved hende paa Straaelejet. Drengen laae og græd, uden at viide, hvor stor Marsag han havde dertil. Sophie viiste sin Mand ham, og saae med svag Stemme: Bedste, see min Lille, dit udtrykte Billede! Ved dette Pandt paa vores Kierlighed, som jeg fødte med Angst og Smerte! jeg er uskyldig. — Philip tog sin Søn, løstede ham og raabte: ”Nu da, ved dette Pandt paa vor Kierlighed! du skal blive hævnnet. „ — Han kyskede endnu engang sin Søn, kyskede endnu engang sin døende Kone, og med dette Kys forlod Livet hende. Nu ilede denne ulukkelige Mand fra Fængselet, og hjem til sit Huus, hvor en tro Betient aabenbarrede ham Opfinderen og Hovedmændene for denne skammelige Gierning. Herved lod han sadle en Hest, tog i Hastighed saa meget Guld og Kostbarheder med sig, som han kunde bringe bort, ladede to Pistoler, og reed saaledes til hans Onkels, den tykke Raadsherres Boepæl, men han traf ham ikke, da han Dagen tilforn var renst med Sandler til sit Landgods. Philip fulgte ham derhen og fandt dem begge spadserende i Marken. Han skød sin Onkel lige igiennem Hovedet, men det andet Skud, som var rettet paa Sandler, feilede og fløj forbi. Philip trykte sin Hat dyb ned i Øynene og raabte: ”Saa Gud

straffe dig da, siden jeg ikke skal! „ — derpaa gav han sin Hest af Sporene og jagede afsted.

Denne Sag gjorde en forfærdelig Opsigt, Raadsherren var bleven død paa Stedet, og Sandler skillede strax Stikbreve overalt efter Gierningsmanden, men da Philip kom over Grændserne, forandrede han Navn og Klæder, og undkom lykkelig og vel, førend det blev berettet ved Hoffet. Der blev strax sat en Commission, for nøye at undersøge Sagen.

Philips Moder og den gamle Madame Zeldorf befandt sig i de forfærdeligste Omstændigheder. Begge vare paa en gang berøvede deres Børn, sadde i Fængsel, uden Ven, uden Haab, og uskyldig styrtede i Skam og Elendighed. — De bleve ofte forhørte, man kunde ikke overbevise dem noget, men alligevel maatte de blive i Fængselet. Sagen var saa uendelig og forvirret, at man aldeles ikke kunde hitte Nede deri, indtil alting paa engang ved et besynderligt Tilfælde blev aabenbaret.

En Smedkersvend havde for nogen Tid siden været i Z**, og kom nu derhen igien. Han hørte da den uhyelig fortalte Hændelse, hvoraf dengang hele Staden var opslidt. Af Sophie havde han, da han for nogen Tid siden var i Z**, og som en fattig vandrende Haandverksburs gif og betede, ikke allene nydt anseelige Belgierninger,
men

men hun havde ogsaa skaffet ham Arbejde. Da han nu hørte sin Belaiærerindes uheldige Skiebne gik han til den øverste Commissar, faldt ned for hans Fødder, bad om Naade, og lovede at aabnebære alt. — Han tilstod da: at den gamle Handelsbetient havde for nogen Tid siden anmodet ham om at forfærdige adskillige falske Alne om Natten, og givet ham nogle rigtige til Mynster. Ved anseelige Gaver havde han ladet sig forlede dertil, uden at troe, at det kunde have saa slemme Følger. Man tog den gamle Skelm ved Bingebeinet, han bekiendte alting og fik sin forfærdige Straf; men Sandler undgik dem, dels fordi han ved denne Lejlighed ikke sparede Penge, dels fordi han skød al Skylden paa den tykke Raadsherre, som var død, og ogsaa virkelig havde paataget sig Hovedforanstaltningen. Philips Moder og Madame Zeldorf bleve da, som Uheldige, igien sat paa frie Fod, og overladt deres Formue; men Bernard gav man en lovmæssig Formynders, og satte ham i et Baisenhuis, for der at opdrages.

Det gjorde den Heidenstromske Familie ondt, at see en af deres Slægt og endnu dertil af saa anseelig en Formue at være i et Baisenhuis. De anholdte saa ofte hos Øvrigheden, indtil endelig Best Heidenstrom, en bedaget Raadsherre, som havde ægtet Sinders Moder, og ingen Børn

havde, udvirkede sig Tilladelse at tage sin unge Brodersøn af Vaisenhuset, og for visse Kostpenge at opdrage ham. — Bernard var omtrent et Aar gammel, da hans Onkel tog ham til sig. Man gav han en Amme, besørgede ham Klæder og Underholdning, og bekymrede sig for Resten ikke meget om ham. — Da Ynglingen her har tilbragt de første Aar af hans Ungdom, saa vil det ikke være overflødigt, at sige noget mere, om Hr. Bøyt og hans dyrebare Egteskælle.

Bøyt Heidenstrøm, en Bereler af maa-
delig Formue, var formedelt hans skønne Sta-
tur, formedelt hans Bug efter alle Udmaal-
inger anseelige Proportion, formedelt hans lang-
som skridende Gang, og hans alvorlige, altid ef-
tertænkende Mine, — blevet valgt til Raadsherre.
Da han alletider frekventerede Raadhuset til den
behørig Tid, forholdt sig der meget stille, og al-
drig begyndte Stridigheder, og heller ikke vegrede
sig at give sin Stemme i nogen Sag, som blev
besluttet af de andre, saa blev han af den ganske
Stad anset for en retskaffen, from og fornuftig
Mand. Hans Berelshandel gik saa jævnt. Den
anseelige Formue, som han havde arvet, havde
en Tid af 24 Aar temmelig formindsket sig, da
han meget sielden kom i Contoiret, underskrev
sine Breve, uden at læse dem, og for Resten
overlod det alt til en gammel Bogholder, som
var

var hans beste Ven, og fra Barnsbeen kiendt med ham. Han havde heller ikke megen Tid til overs dertil; thi fra Klokken ti om Aftenen og til ni om Morgen, og om Eftermiddagen fra Klokken tre til fem pleyede han at sove, og brugte siden efter hvergang en halv Times Rolighed, for at besinde sig paa hvad han havde drømt, og at slaae op derover i Drømmebogen. Hans øvrige Tid fordrev han med hans Forretninger, som Raadsherre, hos hans kiere Egtfælle, og med den nødvendige Eten og Drikken. Da hans første Kone var død, hentærede han i fuldkommen Uvirkelighed et halv Aar, for at trøste sig over den salige; og den anden Kone tog han sig blot for medelst Kiøkkenseddelen, som hver Aften kostede ham en Time, og mangen Time om Natten, og aldeles betog ham de nødvendige Sieleræster til hans Embedsforretninger.

Hans anden Kone, som var Enken, Madame Sandler, var af en langt anden Carakter. Hun var et lille, trindt og buttet Fruentimmer, som ganske sølte Bærket af hendes lille Person, og bestandig søgte at forhøne det. Hun havde ægtet sin første Mand i et Anfald af Gistefuge, og fordi hendes Faders Landgodser behagede ham saa vel, og denne hastige Overgang fra Forpagterjomfru til Dame, havde virket saa stærk en Forstyrrelse i hendes smule Hierne, at hun aldeles

ikke kunde finde sig i sin nye Tilstand. Strax efter hendes første Mands Død, besluttede hun at gifte sig igien; thi allene Navnet, Enke, var hende, saavel for dets indvortes som udvortes Betydning, aldeles uudstaaeligt. Den gode Bent, som just ogsaa søgte en Kone, traf Balget, deels formedelst hans anseelige Hønde og Tyskelse, formedelst det gode Rygte, som hans Retsskaffenhed, og allermeeft fordi hun gjorde sig Haab om, at faae et uindskrænket Herredømme i Huset, hvilket hun i sin salig Mands Tid kun havde have over sine Tienestepiger. Strax efter sin Indtrædelse i den nye Huusholdning foretog hun sig en almindelig Omkalfatring, som endogsaa strakte sig til Handelen. Om denne har vundet eller tabt derved, lader sig ikke nøye bestemme, da den ganske og aldeles stod under den gamle Bogholders Opsyn, som havde en ung rødmosset Evend, der havde staaet sin Lære ud hos den gammel Sandler, til Medhielper. Disse begge indrettede det saaledes, at deres egen Fordeel derved ikke blev forglemt. Hverken Bent eller hans Kone fordrøede nogen Tid Regningen af dem, den første var tilfreds, naar man lod ham rolig æde, drikke og sove, og den anden, naar Kassen altid stod aaben til de Udgifter, som hun havde nødig.

I dette Huus blev Bernard opdraget. Hvorfor just Rodden traf paa Bent, at tage ham til sig,

sa, det veed man egentlig ikke; maaskee den unge Sandler magede det saaledes, for at Bernards Formue kunne bøde paa hendes Omstændigheder, der Dag for Dag blev flattere og flattere.

Hans Barnepige blev af en Hændelse bekiendt med den gamle Madame Zeldorf, der nu med Philips Moder levede ganske eensom og ubekiendt, og boede i en Alstrog i Staden.

Disse ulukkelige begræd her med hinanden Tabet af to elskede uskyldige Børn, og ofte under Overvægten af deres Glendighed, naar de ganske følede deres Tab, kunde de ikke afholde dem fra, at forbande Ophavsmanden for hiin skammelige Gierning. De vare nu allene i den viide Verden, uden Ven, uden Hævner; thi den Opreisning, som de havde faaet, stod i intet Forhold med den dem skeete Uret. Man forestille sig altsaa, hvad det maatte være for en Trøst i deres Bedrøvelse, naar de i den lille Bernard kunde see det fuldkomne udtrykte Billede af deres elskede Børn, endnu den eneste dyre Levning af deres styrtede Familie. De gjorde sig Barnepigen saa forbunden, at hun tilbragte hele Dagen hos dem, og den lille Bernard havde i saa Maaneder vendt sig saa meget til begge sine Bestemødre, at han bestandig var urolig og utaalmodig, naar han ikke var i deres Selskab. For det øvrige kunde Opvartersten i Hr. Weits Huus gjøre med Barne

net hvad hun vilde, eftersom man kun var betænkt paa, fierdingaarsviis at imodtage de anseelige Kostpenge, og brød sig ikke videre om Barnet. Det kunde altsaa aldrig mangle hende paa Ufluater, at gaae med den lille Kostgænger til hans Bestemødre. — Af disse blev altsaa Bernard opdraget, og sandelig de gode Mødre kunde i deres gladeløse Alder ikke have nogen behageligere Enssel. Thi ikke allene alle Træk af begge deres Børn forenede sig paa den meest indtagende Maade i Ansigtet hos denne elskværdige Dreng, og udviklede sig daglig mere; ogsaa Philips og Sophies Charakterer ntrede sig hos ham stærk, mild og ædel, og gav det skienneste Haab. — Og naar da de med Barnets uskyldige Læge tænkte tilbage paa den Dag, da deres egne af den samme Alder det samme Udseende og samme Tænkemaade legede omkring dem, da var det en Glæde, som var ledsaget med megen Bemodighed, men endogsaa denne Bemodighed var dem nu behagelig. — Danner og opdraget af dem, opnaaede Bernard sit siette Aar. I Wents Huus troede man nafladelig, at Opvarterstjenesten bragte ham til Skoelen, da han imidlertid var hos hans Bestemødre; hvor han lærte mere, end om de havde holdt ti vise Skolemestere og tyve endnu visere Fransøiser til ham. — Nu begyndte man at værdige ham mere Opmerksomhed, han blev ofte, besynderlig ved Familiesammenkom-

komster, bragt med til Tasselet, og man forundrede sig ikke uden Marsag over denne Drengs gode Manerer og Ansændigheder. Men engang bred den gode Bernard ulukkeligviis ud, og sagde, at han havde lært dette af hans Bestemødre. Man lagde Mærke dertil, anstillede Undersøgelser, og alt blev aabenbaret. Disse gode Madamer vare den Heidenstromske Familie endnu bestandig en Torn i Ønnene.

Den gamle Alvind imod dem vedvarede endnu bestandig, og intet kunde være dem ubehageligere, end at se deres unge Fetter under deres Opsyn. Den gamle Barnepige blev da strax paa Stedet jaget ud af Huset, og Bernard sat i Kost hos en gammel Enarvurn Magister, som havde den strengste Befaling ikke at lade ham gaae ud af Kammeret, end sige til hans Bestemødre. De gode Gamle vare altsaa nu paa engang berøvede deres eneste Fornøjelse, og hvor meget en saadan Haardhed og Grusomhed maatte nedslaae dem, kan man let forestille sig. Den eneste Trøst de endnu havde tilbage, var Madame Zeldorfs yngste Datter, Mariane, som nu havde opnaaet sit tyvende Aar. Hun var opdraget under Kummer og Taarer, men ikke desto mindre var hun skøn, og hendes Uskyldighed og utvungne Bæsen gjorde hende ubeskrivelig elskværdig. Hendes Moder skilkede hende engang til en nærliggende Landsby, for
at

at spørge om noget Lærred, som hun havde ladet bleege. Mariane kom ikke tilbage, og uagtet al Efterspørgsel kunde man ikke erfare det mindste om hendes Opholdssted. Dette sidste Stød, som berøvede disse Ulykkelige i deres Hielpbehøvende Alderdom al Understøttelse og Glæde, nedtrykte dem fuldkommen, og alt, hvad de nu ønskede dem, var Døden.

Bernard befandt sig imidlertid hos sin Magister. Han var nu sadt i en ganske nye Kreds, og saae sig i et Selskab af mange Drenge af hans Alder, Stand og Munterhed. Da han endnu var ung, saa blev de gamle Indtryk hos ham snart bortjaaget af de nye, og begge hans Bestemødre vare i en Tid af saa Maaneder ganske forglemte. Han lærte her saa meget som man kan lære af en gammeldags menneskesiendisk Pedant, og tilbragte sin øvrige Tid med Ungdomsleeg. Iblandt de Børn, som studerede med ham i denne Skole, vare iblandt andre to unge Herrer von Melingen, med hvilke Bernard havde den Ære at være vidtløftig beslægtet. Det forholdt sig saaledes: den unge Sandler var blevet bekiendt med en vis Frøken Caroline von Melingen, og begge saae sig inden en kort i den sørgelige Nødvendighed, at holde Bryllup, for at redde deres gode Navn og Røgte. De to Drenge som tillige med Bernard befandt sig paa Skoelen, vare hendes

hendes Brødre, og bleve, da der iblandt saa sorgløse
Skabninger lettelig sluttes Vennskab, ogsaa hastig
Bernards gode Venner. — Den sidste blev her
til sit tolvte Aar, og lærte i den Tid noget at skrive,
og regne, og Begyndelsesgrundene af det latinske
og franske Sprog. I Ferierne plejede de Her-
rer von Melingen at opholde sig hos deres ældste
Broder, paa hans Herregaard, og Bernard
ledsagede dem ofte derhen. Engang, da han var
omtrent 12 Aar gammel, og var med begge Fets-
tere ude paa Godsset, gik han til en bortliggende
Side af Slotsgaarden forbi et gammelt Taarn,
og hørte en ængstelig at raabe hans Navn. Han
saae sig om, og da han ikke blev nogen var, holdte
han det for Spøg af hans Kammerater, og gik
videre. Men strax derpaa hørte han Røsten endnu
engang, og da han saa op i Bynret, skimtede
han indenfor et med Jerngitterværk paa Taarnet for-
varet Bindue, en Fruentimmer Skabning, hvis
Ansigtstræk han troede at kende, hun havde strax
kendt ham, og bad han grædende for Guds Skyld,
at hjælpe hende. Bernard saa endnu stivt paa
hende, og nu mærkede han det var hans Tante
Mariane; men næsten havde han ikke mere kendt
hende, saa affalden og forandred var hun. Han
kunde for Skræk og Forvirring ikke tale et Ord,
og stod ganske stum, indtil Mariane bad ham,
for alleting ikke at sige det til noget Menneske, og
at

at skaffe hende noget Papiir, Blæk og Pen. Bernard havde det, efter saadanne Drenges Maade, altid hos sig, bandt det i et Band, som hun lod gaae ned, og gik paa hendes Forlangende bort, og kom om en halv Time igien. Imidlertid tænkte han paa sine gamle Belgiererinder; han kunde ikke begribe alt dette, og da han altsaa kom tilbage, spurgte han Mariane hvad hans Bestemødre tog sig fore, og hvorledes hun var kommen her? — De skal erfare alt, svarede hun, naar De vil have den Godhed, uden at nogen, enten paa Slottet eller andensteds, mærker noget derom, at aflevere dette Brev til min Moder. — Bernard lovede dette, og holdte sit Løfte. Neppe var han igien kommen til Z**, førend han stjal sig ud af Magisterens Huus, og opsogte sine Bestemødres Boepæl, hvilken han ogsaa var saa lykkelig at finde.

Hans Faermoer sad just ved Sengen hos Madame Zeldorf, som laae for Døden. Bernard aabnede Døren, og traade usformodentlig ind. Begge kiendte ham strax og gav et stort Skrig. Unglingen, som følede en levende Erindring i sin Siel om hine Dage han havde tilbragt i deres Selskab, segnede for deres Fødder i en maaløs Følelse. — Det var et herligt Optrin. — ”Lever du endnu Bernard? „ — raabte begge de Gamle paa engang. — ”Jeg lever endnu, svarede han,

og

og bringer dem Efterretning om deres Datter. „ — ” Fra hvilken Datter? „ — raabte den Døende ganske munter. — ” Fra Mariane „ — Og hermed overleverede han hende Brevet. — ” Efterretning fra Mariane? — raabte Madame Zeldorf. — O Gud! saa har du dog hert min svage Bøn. Jeg vil gierne døe, naar jeg har faaet Underretning fra min Datter. „ — Brevet var af følgende Indhold:

Bedste Moder!

” Deres ulukkelige Datter lever endnu; o!
” skynd Dem, skynd Dem, for at udrive mig
” af Kløerne paa en veltroet Røver, som allerede
” over halvandet Aar har holdt mig fangen, som
” den skændigste Forbryderske. Hvor meget maae
” jeg takke Gud, at han har sendt mig vores unge
” Fætter, for ved ham at kunne meddeele Dem Efterretning om mig. — O red mig! red mig!
” dersom De kan. — Jeg maae beklunde fra det
” første, ellers forstaaer De mig ikke. — De
” veed, at jeg engang ville gaae til L * *. Jeg
” maatte da først igiennem Landsbønen B * *, som
” tilhører Hr. von Melingen. Denne fandt mig
” her, loffede mig ved Egen og Forstillelse ind i
” hans Forpacters Huus, og aiorde mig der de
” skamløseste Kierligheds Erklæringer. Jeg stødte
” ham fra mig, og da jeg aldeles ikke ville tilfred-
” stille

” stille hans Begierligheder, saa foregav han, at
 ” jeg havde tient paa hans Slot, og frastiaalet
 ” ham noget Unseeligt. Han lod mig om Natten
 ” bringe paa hans Slot G * *, som ligger tre Mile
 ” fra Z. * *, og lod mig som en Forbrunderske hen-
 ” sætte i dette fordømte Taarn. Siden den Tid
 ” har han ofte været hos mig, og lovet mig de
 ” herligste Dage, dersom jeg vilde søne ham i sit
 ” Forlangende. Nu, da mit af Værgelse og
 ” Kummer udmærkede Ansigt ikke mere kan opirre
 ” hans Begierligheder, gjør han det just ikke
 ” mere; men formodentlig holder han mig endnu
 ” indelukket, fordi han besejrer min Hævn. Al,
 ” bedste Moder! endnu er jeg bleven Dyden troe,
 ” og meget hellere vil jeg døe, end at blive et Of-
 ” fer for et saadant Uhyre, som Melingen er.
 ” Endnu er det Tid, ellers forgaaer jeg i min
 ” Elendighed. Skynd Dem, red Deres ulæk-
 ” kelige Datter

Marianne. ,,

Saa sørgelig Indholden af dette Brev end-
 ogsaa var, saa forarsagede den dog begge de
 Gamle en stor Glæde, og Madame Zeldorf øn-
 skede allene at leve saa længe, indtil hun endnu en
 gang havde seet sin Mariane. — Hun gjorde
 Sagen anhängig ved Ketten, Mariane blev fund-
 det i det angivne Taarn, forhørt, erklært uskyl-
 dig,

dig, sadt paa fri Fod, og Hr. von Melingen maatte være glad, at han kom derfra med en anseelig Pengestraf. Den uskyldige Fange kom altsaa næsten efter tre Mars Forløb tilbage til sin Moder, som endnu allene havde ønsket sig dette, og døde saa Timer efter den første Omarsmelse.

Saa ulykkelig som denne Sag havde endet sig for Mariane, saa ulykkelig løb den af paa den arme Bernards Side; thi da man snart fik at vide, at han var Overbringeren af dette Brev, saa blev den ganske Heidenstromske Familie paa det høieste igien opbragt imod ham, og man søgte nu snart, at skaffe ham bort fra Dynene. Han blev altsaa bragt fra Z * * til den høje Skole i P * *, og hans Beslægtede troede ikke, at de derved havde beviist ham en stor Tieneste.

Bernards Bestemoder, den gamle Madame Heidenstrom, havde sidst, da han var hos hende, fortalt ham atskilligt om hans egne Omstændigheder, og hans Forældres ulykkelige Ektubne, hvorom han hidindtil vidste lidt eller slet intet. Dette maatte naturligvis indskyde Unglingen den heftigste Afstøje for hans Beslægtede, som desuden ikke havde været synderlig gode imod ham, og han takkede Gud at han nu kom ud af deres Selskab.

I P * *, hvor han havde Lønlighed til at lære noget, var han overmaade flittig, og for-
 C hver

hvervede sig snart ved sin Bequemhed og gode Opførsel sine Læreres Næst, og mange værdige Medlærendes Venfkab. Iblandt andre Studerende var der et ungt Menneske, ved Navn Majdörf, som var af lige Alder, Genie og Flid med Bernard. Disse begge bleve snart fortroelige Venner, studerede med hinanden, og brakte det i en Tid af fire Aar saa vidt, at man holdte dem for bekvemme, at gaae til Universitætet. Den unge Heidenstrom var den gang vel ikke ældre end sexten Aar, men dog alligevel gave hans Formyndere og Beslægtede deres Minde dertil, endnu saa meget hellere, da de havde det egenlyttige skammelige Haab, at han formedelt sin Ungdom skulle lade sig forføre, blive en Forøder, og de derved have Lejlighed at giere sig til gode paa hans Bekostning; men Bernard kom der, blev der et Aar, trakke de for ham udsatte Penge, og fra alle Steder indløb Efterretninger, at han var en af de flittigste og ordentligste Studenter. Han havde med Majdörf, som var meget fattig, lejet et Kammer, blev ved, tillige med ham, at besøge Collegia, at studere og bekhymrede sig ikke mere om sine øvrige Kammerater og deres Leve maade. Noget Tid derefter kom ogsaa begge hans forrige Venner, de Herrer von Melingen til & * *. Men deres Venfkab imod Bernard, havde efter det, som var foresaldet imellem deres

ældste

ældste Broder og Mariane, efter den øvrige Families Exempel, forvandelt sig til et uudstueligt Had. De havde hemmelig modtaget Formaninger af deres Broder, at de skulde søge at indvikle den unge Bernard i Handlinger, hvorefter han paa nogenlags Maade kunde blive uheldig, eller ogsaa maatte blive landstyg. Hvad den Melingske Familie havde for Aarsager her til, skal man see af det følgende.

De forundrede dem ikke lidet over at see, hvor stille Bernard holdte sig, og hvor besværligt det derfor var dem, at bringe ham an. Nu fandt de altsaa for godt at forstille sig, de besøgte ham, lode, som om alt det passerede var glemt, og søgte igien at fornye det gamle Ven-skab. Bernard var vel meget høflig og artig imod dem, indlod sig ogsaa noget med dem, men dog indfaldes det dem ikkunielden, at føre ham med i deres Selskaber, og indvikle ham i deres Fornøelser. Eengang, da han var med dem paa et Billiardhuus, lærte han at kiende en ung Hr. von Thausfeld, hvis Siel var saa nøagtig overensstemmende med hans, at de strax ved det første Onkelst bleve opmerksomme paa hinanden, og bleve snart Venner. Thausfeld var en rig Adelsmand, som blot studerede for sin Fornøelse, og havde en Miil fra * * en smuk Herregaard, hvor hans Moder med en eneste Datter opholdte sig.

fig. Da Bernard blev nøjere bekendt med ham, holdte de sig bestandig sammen, gjorde ofte smaa Reiser, og saa ofte Thaufeld besøgte sin Moder, tog han sin Ben Heidenstrom med, her lærte altsaa den sidste at kiende Frøken Julie von Thaufeld, som gjorde paa ham et ganske andet og ulige stærkere Indtryk. Julie var noget yngre end Bernard, ikke just overordentlig skøn, men desto behageligere, og havde i hendes Ansigt og hele Karakter noget, saa ubeskriveligt, som ikke bliver bemærket af saa Følende, men drager disse desto stærkere til sig. Bernard var ogsaa et smukt ungt Menneske, hans Ansigtstræk vare indragende og lovede meget, og forenede med Studentens fri Væsen, saa fuldkommen Artighed og Ansændighed, som kunde ventes af et ungt Menneske, der for det meste havde opdraget sig selv. Tillige kunde han, formedelst sin Formue og Bequemhed i Lovkyndigheden, giøre sig Haab om et anseeligt Embede i sit Fæderneland. Med disse Omstændigheder vil man finde det meget naturligt, at han biesaldt Julie, og denne gode uskyldige Pige vidste ikke hvor farligt det vilde blive hende, for nærværende Tid at biesalde et ungt Menneske. Thaufeld og hans Moder tænkte heller ikke paa noget ubehageligt, og fornøiede sig over, at Bernard befandt sig saa vel paa deres Gaard, og at han saa ofte overtalte sin Ben, til at riide derud
med

med ham. Saaledes gik det til at Kierlighed indsneg sig i begges Hjerter, før end at de selv vidste det, og kunde tænke paa Middel at undvige denne for dem begge saa farlige Eidskab.

Endelig brød Glammen ud og aabenbarede sig, da just Bernard, en denlig Foraarstaften, gik og spadserede allene med Julie i Haven. Bernard svor hans Elskede en evig Troeskab, og beseglede denne Fed med utallige Kysse. Julie villigede dette, og gjorde det samme. — Nu kunde han opdage Morsagen, hvorfor hans Vens Gaard havde saa meget indtagende hos sig for ham; dog begik han den Skrebelighed, hverken at aabenbare Thausfeld eller hans Moder det mindste, og søgte overhovedet, af hvad Morsager veed man ikke, at holde sin Kierlighed skjult. Om nu, endskjønt deres Kierlighed var ligesaa reen og uskuldig, som deres Siele selv, saa mærkede dog Moderen af Unglingens og Pigenes Gemtstilstand snart, hvad der foregik imellem dem, og gav sin Een Efterretning derom. Denne vidste meget godt, hvad for ubehagelige Følger deslige hastige Forbindelser i Almindelighed har for begge Deele, og kunde altsaa vel ikke billige saadant; paa den anden Side, vilde han ikke gierne støde sin Ven for Hovedet, da han hiertelig elskede ham og kiendte hans hele Værd; men beholde ham længere til sin Ven. Han og hans Moder

bleve derved sat i stor Forlegenhed, og antog imod deres Willie i deres Omgang med Bernard en vis Tilbageholdenhed og Koldsindighed, som nødvendig maatte giøre den stakkels Yngling forbaus-
 set. Ogsaa den gode Julie maatte lide meget; hendes Moder og hendes Broder toge hende alvorlig for sig, frittede hende ud, og viiste hende venstabelig, men med Alvorlighed, den Fare, der var ved en saadan Forbindelse. Julie bekiendte grædende alt, men at udlette Bernard af hendes Hierte, var hende ikke mere mueligt. Den trofne og af sin Forsatning bragte Yngling kom nu sields-
 nere, og naar han kom blev han aldrig allene med Julie. De begyndte nu altsaa hemmelig at verle Breve, som næsten alle bleve opsnappede, og denne Tilstand skaffede paa begge Sider ingen Lyk-
 salighed. Den ulukkelige Elsker skammede sig, og vilde ikke gierne giøre det første Skridt, at aabenbare noget for sin Ven; denne havde ogsaa sine gode Maarsager ikke at giøre det, og Bernard begyndte altsaa nu allerede at føle det menneske-
 lige Livs Ubehageligheder.

Hans Fiender, begge de Herrer von Me-
 lingen, havde afmærket ham hvert Skridt. De vidste hans hele Kierlighedshistorie, og troe-
 de, at det nu var Tid at begynde paa noget imod ham. — De nødede ham engang, til at gaae med i et stort Selskab blant andre Studentere. Bern-
 ard

ard var just i en slet Lune, søgte at afsprede sig, og tog derfor imod deres Tilbud. — Thausfeld var den selsamme Dag kommen hen til ham, havde seet stiv paa ham og sagt til ham: "Bernard, hvad meener Du? Ikke sandt, det var bedre for os, at vi forglemte L * * og reiste til G * *, eller et andet Sted hen? „ — Bernard følede Indholden af disse Ord, følede dem dobbelt af den Person, de bleve sagte. Han stod stum og nedslaget, saae paa sin Ben, og kunde ikke frembringe et Ord, indtil den tredie kom derimellem og afbrød det hele fortrædelige Optog. Dette gjorde Bernard den hele Dag igiennem saa mismodig, og da han holdte begge sine Sødskendebørn for Benner, saa troede han i deres Selskab at opmuntre sig, og maaskee vel at kunne faae et godt Raad af dem.

Neppe var Selskabet samlet, førend begge Brødrene saa længe søgte at vende og drene deres Tale, indtil den kom til Kierlighed paa ulige Forbindelser, og tilsidst paa den Stolthed, som visse Kiøbmands Sønner, der i sig selv ikke var just af saa synderlig god Anstand, nu lode sig indfalde at indsnige sig i Familier af Stand. De begyndte at gaae saa skammelig løs paa Bernard og hans Kierlighed, at endogsaa den koldfindigste derved kunde blive ophidset. — Thausfeld befandt sig med i Selskabet, blev truffet og gik strax i Begyn-

delsen fuld af Forvirring ud af Bærelset. Dette sadt den gode Bernard endnu mere ud af sin Forsatning, og da de altid kom ham nærmere, og efterhaanden bleve uheftigere, saa løb endelig ogsaa Galden over hos ham, og han kom i Ordkrig med sine Fettere, som endelig endte sig dermed, at Bernard sagde, at han havde mindst formodet sig en saadan Omgang af dem, deels fordi de vare Fettere, deels fordi deres egen Søster havde begaaet en endnu meget skammeligere Gierning. Paa disse Ord udfordrede den yngste von Melingen ham, og Bernard torde ikke afslaae det. Man bestemte sig paa den selgende Dag et Sted til Evetampen, enhver udnævnedes sin Sekundant, Melingen sin Broder og Heidenstrom sin Ben Majdorf, og saa skiltes begge Partierne fra hinanden.

Bernard og Majdorf havde begge lært at segte, men allene, for derved at give sig en god Stilling, og mere Bøielighed i Legemets Bevægelser og Bevægelser; og de havde aldrig tænkt, at de engang skulde behøve denne Kunst. Besyn-
derlig var den sidste ikke vel tilfreds med hans Bens overrilsede Hidsighed. Han var iffluns den eneste, som vidste noget om hans Kierlighed, havde alle-
tider søgt at raade ham deraf, havde ofte været ham for Omgang med hans Sødskendebørn; men nu, da alting havde været forgiøves, og det nu
kom

kom an paa, at sætte sit Vennskab med Bernard paa Prøve, nu vilde han ogsaa deele gode og onde Dage med ham, og svor, at ledsage ham overalt, og aldrig at forlade ham. — Bernard havde enden Julie og hans saa Venner intet, som fængslede ham til Verden. Og da han nu ogsaa skulde tabe dem, saa agtede han sit Liv for intet, og vilde i denne voldsomme Lummel af Eidskaber, enten forspasse sit Hierte Lust eller døe.

Med hans Fiende saae det ganske anderledes ud. Den ældre Melingen havde fra Begyndelsen af anseet Sagen fra en ganske anden Synspunkt, og spaaede meget rigtig, at hans Broder havde feilet Maalet. Han havde ved den ganske Stridighed viist sig meget kold og tilbageholdende, og besynderlig paa alle muelige Maader søgt at forhindre Slagsmaalet, men hans Broder havde sit Pralerie og en halv Ruus at takke for, at han paadrog sig en Sag, hvis Udgang var meget ulukkelig for ham. — Deres egentlige Hensigt havde været at indvilde Bernard i Uenighed med en anden, og paa denne Maade havde de aldeles ikke opnaaet samme; thi Udfaldet maatte enten blive ulukkelig eller fortrædelig for dem selv. Derfor gik de til Fegningen med ligesaa megen Banghed, som Bernard med Koldsindighed og Mod.

Den følgende Morgen vare begge Partier paa det bestemte Sted, Tvekampen begyndte, og

Bernard gav strax i Begyndelsen sin Modstander et saa ulukkelig Sted, at han paa Øjeblikket styrtede og døde. Den ældre Melingen tænkte videre ikke paa nogen Hævn, fastede sig forfrækket op paa Hesten, og iilede for at naae Grændserne; thi han maatte, indtil Sagen var afgjort, holde sig skjult, eftersom han havde været Bidne til en Duel. Bernard havde heller ikke megen Tid; hans Vexel var allerede hævet Dagen forhen, og alle hans Fornødenheder pakket i en Badsæk. Han iilede altsaa bort med Majdors, og jagede til Grændserne. Hans Siels Tilstand vil enhver lettelig kunde forestille sig.

Det ulukkelige, forud uvinterlige Mord, og Tanter om for evig at skilles ved Julie, og at være berøvet alt Haab om hende, begge stormede lige stærkt paa hans Siel. Overalt saa han sin Fætter bleg, og ligge svømmende i sit Blod, og overalt saa han ogsaa den forladte Julie, bespottet, bejamret, foragtet at udstrække sine Hænder efter ham, og ingensteds finde ham. Hans Tilstand var forfrækkelig. Han havde nu fordømt sig selv, som en Morder fredløs og flygtig at vanke omkring. Ingensteds var Sikkerhed for ham, ingensteds Rolighed for hans Siel. I denne Tilstand skrev han paa hiinside Grændserne et Brev til sin Julie, hvilket jeg her vil meddeele:

” Hvad

” Hvad skal jeg sige Dem, Julie, dersom
” De endnu intet veed? Hvad skal jeg sige Dem,
” dersom De veed alt? — O Menneske, Men-
” neske, hvad er du, hvad kan der blive af dig?
” Troe De ikke, at jeg er koldfindig, eftersom jeg
” saaledes kan moralisere. — Rolighed og Søvn
” har for evig undviget mig, jeg har forstødt
” Dem, foragtet Dem; det er, ligesom om alle
” Elementer kiempede inden i mig, og den Taale,
” at det skal vare mit hele Liv igiennem, kan dræbe
” mig paa Stedet. Jeg har ombragt min Fæ-
” ter i Duel, da han opbragte mig med min Kier-
” lighed. Det forekommer mig, ligesom enhver
” kunde see det Mord paa mig, flyede for mig og
” pegede paa mig. — Al, ogsaa De! — Du
” i Himmelen veed, at vores Kierlighed var reen,
” men Verden vil ikke troe det? — — Julie,
” lev vel, forband mig ikke, glem mig; var det
” mueligt, da gjorde jeg det ogsaa. — Hvad,
” som mest gjør mig ondt, er, at de eneste, i det
” mindste de jeg elsker, ere indviklede med i min
” Ulykke. — De, Deres Moder, Deres Bro-
” der, og min Ven Majdorf. Den sidste vil
” ikke mere forlade mig, og da jeg ikke veed no-
” gen anden Ven, end til Døden, saa vil han
” ogsaa følge mig derhen. Det eneste, som endnu
” nogenledes trøster mig, er, at jeg hører man
” taler om Krig. Jeg vil gaae for at søge Dø-
” den,

” den, og den skal nok finde mig. — Lev vel
 ” ulukkelige Julie, jeg veed, De er det, jeg
 ” har gjort dem ulukkelig, men det er for sildig.
 ” Derfor det er Dem mueligt, saa forglem De
 ” Deres ulukkelige Elsker.

B. Heidenstrom.,

Bernard holdte rigtig sit Ord. — Det var
 just paa den Tid, at hiin bekiendte syvaarige Krig
 begyndte at forstyrre Endskland. Heidenstrom
 og Majdors gik til den preussiske Armee, som just
 den gang var rykket ind i Særen, og der lode sig
 hverve til Husarer. — Imidlertid havde Thausfeld
 faaet det Brev, som hans Ven havde skrevet til
 Julie. Han iilede strax til det Sted, som Un-
 derkriften viiste hen, fandt ham der ikke mere,
 fik at høre hvor han var gaaet hen, og fulgte ham
 til Armeen. Her toge begge Vennerne Afsked
 med hinanden, og Bernard erfarede Julies Til-
 stand. Røgtet om den forhandlede Duel og Me-
 lingers Død havde hastig udbredet sig overalt,
 og Julie fik det ogsaa snart at viide. Hun faldt
 i en stor og hidsig Sygdom, og enhver tvivlede
 om hendes Opkomst. Strax i Begyndelsen af
 Sygdommen havde hun mistet Brugen af sin For-
 stand, og talede om intet, uden sin Elskede og
 Døden. Af en Hændelse havde hun hørt, at
 Bernard vilde gaae i Krigen, og fra nu af var
 hun

hun bestandia hos ham, ledsagede ham i alle Træfninger og Beleiringer, tog Deel i hans Berømmelse og forbandt hans Saar. — Bernard erfoer dette alt, hans Begierlighed efter Døden blev stærkere hos ham, og da han skiltes fra Thausfeldt, troede begge, at denne skulle blive den sidste Omarmelse.

De begge flygtige vare nu altsaa Soldater, men deres Siels Tilstand, og Maaden, paa hvilken de gik Døden i Møde, var meget forskjellig. Hvad der bevægede Bernard, til at giøre dette Skridt, veed Læseren allerede; men med hans Ven havde det en langt anden Aarsag. Majdorf, en stille, roelig, melankolsk Yngling, som havde Heidenstrom at takke for mange Begiærninger, og elskede ham derfor over alle Ting, havde i en Enthusiasmus af Venskab besluttet at hjælpe sin Ven ved den forehavde Tvekamp. Formodentlig troede han ikke at Sagen skulle løbe saa bedrøvelig af, og da han saae Udfaldet, var han deels tvungen at følge hans Ven, deels fordoblede den Ulykke, hvori Bernard befandt sig, hans Ven-
skab imod ham, og han vidste i sin Forvirring ikke selv hvad han gjorde, da det nu var for silde at eftertænke, da han nu saae det vilde og uroelige Soldaterlevnet, og deres blodige Haandværk, som var saa meget uovereenstemmede med hans Karakter, og allene den Tanke opkom hos ham, hvor
meget

meget han havde opofret sin Ven, uden at for-
 skaffe ham den ringeste Nytte, — enhver vil let-
 telig kunde forestille sig, hvor elendig hans Til-
 stand maatte være. Det var endnu hans Lykke,
 at han lidt efter lidt forfaldt til en uvirksom Fø-
 lelseløshed, som gjorde ham ligegyldig imod alt,
 og lod ham allene ønske Enden af hans glædeløse
 Liv.

Siin Krig var, som man veed, ikke fattig
 paa blodige Træfninger. Heidenstrom og Maj-
 dorf bivaanede mange, men den anraabte Død,
 som ubunden bortrykkede saa mange tusinde ved des-
 ses Side, var døv imod dem. De stode ved en
 Eskvadron, og vare ved Begyndelsen af det andet
 Feldtog tilsammen i en Skermysse. Bernard
 saae sin Ven at styrte saaret af Hesten, og den
 hele Trop maatte snart derpaa formedelt Fiendens
 Overlegenhed tage en anden Stilling. De erholdte
 vel tilsidst Balpladsen igien, men Regimentet,
 hvorved Bernard stod, maatte endnu den samme
 Aften marschere med et Corps til Schlesien, og
 han kunde altsaa i en lang Tid ikke spørge noget
 til sin Ven. Da han endogsaa, da Armeen tog
 i Winterquarteer, endnu ikke var kommet til Re-
 gimentet, holdte Bernard ham for død, begræd
 og forglemte ham.

Først i det følgende Aar, da han om Natten
 stod paa den yderste Forpost, hørte han noget
 ganske

ganske sagte, paa alle fire at komme til sig. Desertionen var dengang meget stærk ved Armeen, og Forposterne havde derfor de skarpeste Befalinger. Bernard formodede strax, at det maatte være en Deserteur, eftersom Lyden kom fra Lejren; derfor holdte han sig ganske stille, lod han komme nærmere til sig, raabte da: Hvem der? og spændte Hanen. — Deserteuken faldt ned til Jorden, og raabte: ”O jeg Ulykkelige, jeg er forloren. „ — Bernard troede at kende denne Røst, reed nærmere til, betragtede Soldaten saa godt som han kunde, og kendte sin Ven Majdorf i en Infanterist Mondering. Han blev betaget af Forstærkelse og raabte: For Guds Skyld Broder lever du endnu? Hvor kommer du her i denne Kiøle? — ”Du skal erfare alt, sagde Majdorf, men nu er ingen Tid dertil. Du kan for nærværende gjøre mig ganske lykkelig eller ganske elendig. Lykkelig, naar du ufortøvet med mig tager Flugten; og ulykkelig, naar du forraader mig. „ — Hvor vil du hen? spurgte Bernard. — ”Over til de Kaiserlige. „ — Og hvor videre? — ”I Berden, for at gaae min Lykke i Møde. „ — Din Lykke? — den blomstrer vel nogensteds skønnere end her. — ”Kom! „ — Bernard vidste endnu hvad Majdorf engang havde gjort for ham, han betænkte sig ikke et Øyeblik, tog ham bag til sig paa Hesten og iilede fort. —

Den

Den Kaiserlige Lejer var nær, og de kom i et Par Timers Tid lykkelig derhen. Da de vare i Sikkerhed fortalte Majdorf, hvad der havde bragt ham i denne Mundering, og til denne Beslutning.

Han blev i omtalte Skærmsfel stærkt saaret, og bragt i Engetelten. Her fandt han efter faa Dage sit Nærsødsfendebarn, som stod ved et Infanterieregiment, og i kort Tid blev hans Saar lægt. Denne vilste sig meget brav imod ham, besøgte ham ofte, og anmodede ham meget, om at tage Tjeneste ved sit Regiment. Majdorf befaldte Husarlevnedet aldeles ikke, og troede, at der ved Infanteriet skulle gaae mindre vildt og blodigt til, og havde intet Haab mere, igien at komme sammen med Bernard. Derfor lod han sig, som let gaaer an ved den preussiske Armee, antage ved det Infanterieregiment, hvorved hans Sødsfendebarn stod. Denne blev skudt i første Bataille, Majdorf var altsaa igien allene, og uden Ven. En Officeer forlangte ham til Tjener, han vilde ikke bekvemme sig dertil, og Officieren blev derover hans affagde Fiende, og plagede ham paa alle muelige Maader, saa at han igien havde det ulukkeligste Liv af Verden. Paa denne Tid erholdte han Efterretning fra hans Moder, at hendes Broder havde skrevet fra Ostindien; han var gammel, uden Arvinger, og ønskede
intet

intet mere, end at een af hans Sødskendebørn vilde komme fra Europa, at han kunde antage ham i Børnsted, og efterlade ham sin anseelige Formue. Man kan let forestille sig, hvad for en Tanke derved maatte opkomme hos Majdorf. Her til kom endnu, at han usforfkyldt kom i Handel med sin Fiendes Tienere, og derfor maatte befrygte hans strængeste Hevn. Han gav sig derfor hastig paa Benen, og var saa lykkelig at træffe sin Ven Heidenstrom.

Det var en Lykke, at Bernard endnu var temmelig forsynet med Penge, og de altsaa var i Stand til at fortsætte deres Reise til Holland; thi deres Hensigt var, at søge det i Ostindien, som de her ikke kunde finde, nemlig Rolighed og Lykke. Efter en lang Omvejen kom de fra den Kaiserlige Armee til Amsterdam, indskibede sig paa et Koffardiskib, og sejlede imod det gode Haabs Forbjerg. — I Begyndelsen var deres Reise meget lykkelig, men imod Grændserne af det grønne Forbjerg hævede sig en Storm, Skibet blev forstødt, Masttræerne og Seilene fordervede, og al den Mene Skibsfolkene anvendte, for at redde Skibet, var forgiebes. De gjorde adskillige Nødskud, hvorpaa ogsaa tvende engelske Skibe ilede dertil, men som selv trængte til Hielp, og ikke kunne hjælpe det hollandske Skib, som var meget nær ved en uhyre Klippe.

Bernard og Majdorf holdte sig nær til hinanden, for om mueligt enten fælles at redde sig, eller at undergaae med hinanden. Dette var endnu deres eneste Ønske, men det blev ikke indvilliget dem. Skibet skiltes under en forfærfelig Snagen, Bernard reddede sig paa et stort Bret, bandt sig fast derpaa, og blev saaledes fastet omkring af Belgerne. Saa meget som han endog saa saae sig om efter sin Ven, kunde han dog slet ikke see ham imellem Bølgerne, og de Ulykkeliges Hølen var saa almindelig, at han deriblandt ikke kunde kiende Majdorfs Stemme. Stormen lagde sig ved Nattens Begyndelse, Alarmen af de adskilte hørtes mindre, efter som en efter den anden døde i Vandet. Næsten allene Bernard svømmede nu omkring paa Vandet, uden Haab, og troede ikke andet, end at enten Havet eller Hunger snart skulde ende hans Liv. Imod Morgenens Skimtede han Land, og hans Glæde var uudsigelig, og endnu mere, efter som Vinden blæste til Landet, og førte hans Bret ganske sagte derhen. Endnu mere glad blev han, da han hørte noget at pladse bag efter sig i Vandet, saa sig om, og saa en menneskelig Skabning, som anvendte sine sidste Kræfter, for at komme paa Brettet, som han allerede var ganske nær. Bernard freeg høyt af Glæde, og troede, at det var hans Ven. Vel tog han Feil; thi det var en ung Hollænder, men

men dog havde han nu givet, hvem veed hvor meget, at han var saa lykkelig at træffe et Menneske. Han gjorde sig al Umage, for at hjælpe Hollænderen paa Bredtet, og iverksatte det ogsaa lykkelig, men det var og den høje Tid; thi den lille Kiste, hvorpaa det unge Menneske sad, kunde ikke længere bære en saadan Byrde, og vilde just gaae til Grunde. Hollænderen bad sin Hjælper, ikke at efterlade Kisten, da den var opfyldt med Hvedetvebakker og nogle Flasker Wiin, som de i deres nærværende Omstændigheder brugte meget vel. Bernard naade det endnu, ikke uden Fare, efter et Kvartecrøstid landede Bredtet, de steg af og vare reddede. — Hvor meget de har takket Gud, kan den allene levende føle, som engang har befundet sig i en lige Fare. — Stedet, hvor de steg i Land, var ved Foden af en Klippe, som de meget beqvemt kunde passere. Bag ved samme skimtede de en temmelig Strækning fladt Land, fuld af Skove og grønne Frukttræer, de saae ogsaa nogle Fugle. For det første gjorde de sig Umage, at bringe deres medbragte Kiste i Sikkerhed, og da de ikke paa engang kunde slæbe den fort, eller bære den frem over Klipperne, saa slog de den op, fandt virkelig Tvebakker og Wiin deri, og tog saa meget deraf som de kunde bære, og nu gif de en med Palmetræer besat Forhøjning i Møde,

hvortil stødte en Lund, og derfra kunde de see tem-
 melig vidt omkring. De befandt sig paa en De,
 som, efter det de kunde oversee, var omtrent tre
 tydske Mile i Omkreds. Imod Westen var Ud-
 sigten dem betagen af en Rød høje Klipper, som
 ogsaa lod, at man bag dem kunde formode, at det
 stødte mod Havet. Fra det andet Hjørne af Bier-
 get udsprængte en Kilde sødt Vand; det hele Land
 syntes overalt frugtbart og behageligt, og gien-
 nemskaaen af mange Bække, omgivet med de
 skønneste Frugttræer. Paa et bekvemt Sted,
 under Skyggen af nogle Palmetræer, nedlagde
 de deres Byrde, og gik tilbage for at hente det
 øvrige. Ved Nedgangen bemærkede de ikke allene
 et bekvemt Sted til Opgang, men Havet havde
 endogsaa opkastet en Mængde Kister og Bretter
 paa Landet fra det splittede Skib. De sloge
 nogle op, og fandt dem til deres største Fornøjelse
 opfyldt med Levnetsmidler og andre Fornøden-
 heder, som nu kom dem meget belienligt. Saa
 fandt de f. Ex. en Øre, Søn, et Fyrstøi, Krud
 og smaa Kugler, nogle Fugleflinter, noget Kob-
 bertøi og flere saadanne Ting. — Nu vare de i
 Stand til, paa nogle Dage at bygge en Hytte,
 som var stor og bekvem nok til to Beboere. De-
 res Lene bestod af Palméblade, og deres Spise,
 tillige med Tvebakker og noget Salt, som de lige-
 som et Bytte havde erholdet af Skibets Fodevare, i
 Frugt

Frukt og vilde Qender, som de skød i Overflødighed. Saa fordrev de nogen Tid, indtil de sloge deres Boepæl op, og fyldte deres Forraads-kammer af det som Havet kastede til dem.

Da denne første Tid var forbi, begyndte de lidt efter lidt at føle Kiedsommelighed, og for at fordrive den, fattede de den Beslutning at giøre en Reise omkring den ganske Ø. De gjorde dette, og fandt, at den Rød af Klippen, som laae imod Vesten, ikke indskrænkede Den, men delte den. En lille, men behagelig Gang, som de fra deres Boepæl ikke havde kunnet bemærke, førte dem til den anden halve Deel af Øen, og de fandt den til deres største Forundring, næsten ligesaa stor og meget frugtbarere. Endnu større blev deres Forundring, da de paa en Høj fandt et meget net, lille Træhuus; nogle Lam og Gieder vandrede sorgløse omkring, og en lille Strækning detsfra var en indhegnet og overalt vel anlagt Have. Af alt dette kunde de sikkert slutte, at her boede Mennesker, eller havde boet for dem. De ilede med hastige Skridt derhen, traade fulde af Nysgierrighed ind i Huuset, og fandt — en gammel, ærværdig Olding, med sølvgraat Skieg, siddende ved Bordet og arbejvende ved en Skriverbog. Den Gamle blev bange, men kom sig hastig igien og udbred i disse Ord: "O Gud! saa har du dog hørt min Bøn! saa seer jeg dog engang

endnu Mennesker iagen! „ — Begge de Fremmedes Glæde blev formeret, da de hørte, at en indisk talende med dem. De fortalte ham kortelig, hvorledes de vare komne hid, og forventede at høre, hvem der havde sat alt dette i en saa god Stand. Oldingen, uagtet han af sin Alder endnu var meget munter, talte lidt, sadte Melk, Brød og tørret Frugt for dem, og da de bestandig blev nysgierrigere og forventningsfuldere, hentede han et skrevet Hæfte, som han overleverede Bernard at læse. Maaskee det ogsaa kunde behage mine Læsere, jeg vil altsaa her meddele det.

” I den rædselsfulde Ensomhed, hvori jeg nu befinder mig, veed jeg ingen bedre Forretning, end at udkaste nogle Træk af mit Levnet paa Papiret. Desto bedre, dersom disse Blade ere bestemte, til at forgaae tillige med mig; thi den Ulykkeligens Skiebne, som efter min Død skal finde dem, maae allerede være sørgelig nok, da han befinder sig i en Tilstand lige ved min. — Arme forladte, du som maaskee efter mange Aars Forløb tager dette Papir i Hænderne, lad det ofte være din Tidsfordriv; thi du skal meget behøve en Tidsfordriv. Trøst dig ved, at det ogsaa engang gik en af dine Brødre ligeledes, for hvilken du maaskee endnu har et stort Fortrin — Fortrinnet af en god Samvittighed — og o! —

naar

naar engang en letfindig Mand i Europa blev advaret ved min Historie, betænkte sig, og ikke gjorde hiint Skridt, som jeg har gjort — hvilken herlig Virkning havde da ikke denne mine Synners oprigtige Tilstaadelse, som jeg nu allene kan gjøre for dig, Alvidende! — hvor skient blev jeg da ikke belønnet for min Fortrydelse. —

”Jeg var en tydsk Kiebsmand i en anseelig Handelstad, havde Formue, Credit, en skøn brav Kone, og overhovedet, jeg levede lykkelig. — Men fordømmelige Lidenstkaab! — Som Handelsbetient havde jeg paa et andet Sted elsket min Herres Datter, forført, forglemt hende. — Da jeg derpaa reiste til S * *, og satte mig ned, giftede mig og ikke tænkte mere paa mine første Elskede, kommer denne uformodentlig derhen med en anseelig Kiebsmand, som var uvidende om hendes Fald, og tog hende til Kone. Vi saae hinanden, og hun tilgav mig det snart. Vi fornøede det gamle Vekendtskab, og jeg var stettenskende nok, til at blive min fortræffelige Kone utro, og til at fornøe den gamle Kierlighed. — Den fornærmede Egtemand overraskede os, tilsvor mig Døden, og jeg maatte undslippe hans Hævn og pakke mig ud af Staden. Min gode Kone, med hvem jeg imidlertid havde avlet en elskværdig Datter, vidste intet af alt dette, og troede, det skæde af huuslige Hensigter. — Jeg reiste til Z * *,

og nedsadte mig der. Her havde jeg at stride med de berettigede Kiebmænds Misundelse, som aldeles ikke vilde lide mig, og søgte at befordre min Undergang. Det lykkedes dem, jeg saae min Undergang for Øjnene. Dette gjorde mig mismodig og fortvilet, og al min Kones og min Datters Kierlighedsbeviisninger kunde ikke forskaffe mig min Rolighed igien. Paa den Tid erholdt jeg Breve fra H^{.*.*}, at min første Elskedes Egetemand var død, og hvori hun tilbød mig at vende tilbage i hendes Arme. — Jeg Nedrige var ugudelig nok, til at giøre dette, forglemte alle en Egetælles og Borgers Pligter, og forlod min frugtsonnelige hjælpeløse Kone. Da jeg kom til H^{.*.*}, var denne Læstefulde allerede reist bort med en ung Engellænder. Fuld af Raserie og Fortvivlelse reiste jeg til Skibs, og vilde i Italien søge min tabte Rolighed igien. Skibet forliste, og jeg blev opkastet paa denne Ø. — Her fandt jeg et lidet Selskab af udlevede Mænd, som for mange Aar havde haft en lige Skiebne med mig. Det var Matroser, og de havde bygget dette Hus, anlagt denne Have, og sammenbragt hiin anseelige Skat, som man kan finde i Kielderen ved Huset. Da de alle vare af Mandkønnet, og altsaa ikke kunde forplante deres Slægt, uddøde de Tid efter anden, og tilsidst beholdt jeg ikke mere end to tilbage. „

” En.

” Engang, om Morgenens, efter en græsselig Storm, gik vi tre ned til Strandbrædden, for at see, hvad de goddædige Belger havde tilkæstet os af Levnetsmidler eller Kostbarheder. Vi fik Dne paa to Mennesker, som laae næsten nøgne i Solen og sov. Fuld af Glæde gik vi nærmere til dem, og mærkede, at de vare begge unge, og den ene af Qvindekønnet. De vaagnede, og deres Glæde var liig vores. Manden var en ung Fransmand, der, som han sagde, havde vildet gaae til Tripolis, og udgav Qvindepersonen for sin Kone. Jeg betragtede den sidste nøjere, eftersom hendes Ansigt syntes mig bekendt, og man forestille sig min Forfækkelse, da jeg i hende kiendte min gamle Elskede. Ogsaa hun kiendte mig strax, og vidste for Forvirring ikke, hvor hun vilde hen. Hun gav mig Tegnet til at tie, og til Lykke gav ingen Agt paa os. Den følgende Dag var jeg alene med hende; min Samvittighed var opbragt, mine Begierligheder tiede. Jeg bad hende for Guds Skyld, at forglemme alt, som var forefaldet imellem os, og nu at føre et bedre Liv. Hun tilstod mig, hun havde igien forladt den Engellænder, med hvilken hun var gaaet fra H**, og var fulgt med den unge Fransmand, som havde lovet, at ægte hende i Tripolis. „

” Nogle Dage derefter hørte vi paa den anden Deel af Den bag Klippen et Skud. Vi steg op paa en af disse Klipper, og saae en Europæer, at gaae omkring i Skovene og skude Fugle. Vi raabte paa ham, og han kom til os. Da han kom nær til Huset, gav Franskmanden og hans Kone et høyt Skrig, og faldt ned til Jorden. Endnu vidste vi ikke, hvad alt dette skulde betyde, men vi fik snart Hemmeligheden at viide; thi den nye ankomne var hiin Engellænder, fra hvilken den ullykkelige Forserte var undløbet. Og saa han blev betaget af For skrækkelse, men fattede sig snart igien, hans Dyne brændte af Brede, og han raabte: ” O Gud skee Lov, at du fæstede mig op paa denne De, thi her finder jeg hende igien. „ — Og nu styrtede han rasende løs paa Franskmanden, vi gjorde os Umage at afholde ham, og at berolige ham, han syntes ogsaa at være det, og viiste sig ganske koldfindig; men nogle Dage derefter, da vi tog ham med i Marken, men lod de begge formeente Egtefolk blive hjemme, for at malke Køerne, stjal han sig bort fra os; oversaldt den ikke ubevæbnede Franskmand, med Kaarden i Haanden, og tvang ham til en Tvekamp; Franskmanden blev paa Stedet, og Engelsmanden blev ogsaa dødelig saaret. Den ullykkelige Bølerske vilde løbe mellem og til-

tilfredstille dem ; men den rasende Engellænder
stødte hende Kaarden i Brystet. —

” Da vi nu kom hjem , fandt vi dem alle tre
svømmende i deres Blod , Engellænderen levede
endnu. At hjælpe ham var umueligt , han for-
talte os det i Korthed : han havde med denne Kvin-
de forødet sin anseelige Formue , og endnu havde
hun været saa troeløs i hans Sngdom at forlade
ham med hans eneste Betient, som han fra Barn-
dommen af havde viist utallige Begiærninger. Bez-
gierligheder efter Hevn havde givet ham Sund-
heden og Kræfter , han havde udforsket hendes
Ben , reist efter dem paa det første Skib , havde
svoret dem begge Døden, og nu takkede han Gud
at han havde tilfredstillet sin Hevn. „ —

” Hvilket Indtryk dette forfærfelige Skue-
spil gjorde paa mig ! — nei, jeg vover⁴ forgie-
ves at beskrive Dem det. — Den hele Tynge
af denne Blodskyld , hvilede tungt paa mig ; thi
hiin, som var Aarsag til dette Blodebad — hiin
havde jeg i hendes blomstrende og uskyldige Ung-
dom forført. — Yngling , du , som engang
skal læse dette , dersom du her ikke føler , hvad
det er , saa luf Bogen og læg den bort. „ —

” Siden dette Øjeblik var mit Liv berøvet
al Glæde. De begge øvrige Medfølgere i mit
Gen-

Gensomhed tog Døden ogsaa hastig bort ; jeg allene er tilovers , og kan ikke døe. — O Gud ! du er retfærdig , og alle dine Domme ere retfærdige ! „ —

Bernard kunde ikke læse videre , saa meget følede han Bægten af det , der nedtrykkede den Gamle. Han saa ofte ubevægelig paa Oldingen , Oldingen saae paa ham , og begge troede at have stor Åarsag dertil. Thi Oldingen fandt i Bernards Træk noget , som mægtig trak ham til Unglingen , og denne sluttede sig til , efter hvad han havde læst — paa ingen anden , end hans Bestefader , den gamle Zeldorf. — Han var det virkelig. — Man forestille sig den Scene , da begge Kiendte hinanden og aabenbarede sig — beskrive lader den sig ikke. — Bernard fortalte sin Bestefader , hvad han vidste om sin Families Historie , og hvori sandelig ikke var meget behageligt. Ved mangen sørgelig Begivenhed stønnede han , da han troede den maatte endnu mere nedbøje den gode Olding , men denne bad ham , intet at fortælle , da han troede at skyldte sig selv denne God. — Den unge Hollænder , som Læseren endnu kun Kiender lidet til , var en elskværdig bønelig Ungling , hvis Siel følede alle Indtryk med en levende Indbildning , og altsaa tog den hierteligste Andeel i
 hvad

hvad her foregik. Han havde en Brøder paa det gode Haabs Forbjerg, som havde udbedet sig ham af hans Fader. Omendskjont han nu saae sig saa skrækkelig skuffet i sin Forventning, saa fandt han sig dog i sin Skiebne, eftersom Forsynets største Gave, Haabet om bedre Dage, ledsagede ham allevegne.

De tre Eremitter sloge nu deres Boepæl op hos hverandre. Zeldorf underholdt sig meest med Gud og det Tilkomnende, imidlertid hans begge Sønner (saa kaldte han dem bestandig) besørgede Agerdyrkningen, Jagten og Huusholdningen. De havde en stor Overflødiighed paa Levnetsmidler, friske Frugter og Wildt, og fandt alting saa vel indrettet, at de med liden Møne forskaffede dem mange af Livets Bequemmeligheder. Men desuagtet maatte dog Tanken, om her at tilbringe deres blomstrende Aar, være dem forskrækkelig. Den store Riigdom af Edelstene, Perler, Guld og Penge, som den Gamle havde anvist dem, og hvormed benævnte Kielder næsten var opfyldt, maatte nødvendig hos saa muntre Unglinger frembringe det varme Ønske, at besidde dette Gode for Verden, for deres Venner og Fornøjelse. Den unge Hollænder var altid ved godt Mod, og troede, det kunde ikke feile, at jo engang et Europæisk Skib skulde lande her, til, optage dem, og bringe dem igien til deres Fæder.

Fædernefand. Om hans Ubuelse blev opfyldt eller ikke, skal vi strax see af det følgende.

Bernard syffelsatte sig engang med Fiskefangst paa den ydre Ende af Den, da han langt borte hørte nogle Skud. Da han vidste at hans Medbeboere vare paa Jagt, saa stod han i den Meening at Skuddene kom fra dem, og bekmrede sig ikke derom. Snart derpaa saa han Hollænderen at komme langs med Floden, havende Flinten paa sin Skulder; og roelig gaae sin Vej, men alligevel blev Skuddene igientaget. Dette gjorde dem begge opmærksomme; thi Hollænderen havde hidindtil troet, at det var Bernard, som skød, og derfor heller ikke bekmret sig derom. — De komme nu tilsammen og vidste ikke hvad dette skulde betyde. Den gamle kunde det ikke være, thi han var for svag, og ikke mere i Stand til at hæve en Flint. Da Skuddene bestandig bleve fordobblede, saa steg de op paa en Forhøjning, og saa, til deres største Fornøjelse, paa Klipperne bag deres Boepæl nogle Matroser, som ved at see dem, svingede Hattene og raabte dem til sig. Guld af Glæde uilede de deres nye Giester i Møde, men hvor uudsigelig blev deres Glæde formindret, da de ved deres Opgang af Biergene, saa et Skib ved Strandbrædden at ligge for Anker.

Dette Skib var landet her, for at tage frisk Vand. Nogle Matroser vare gaaet paa Jagt,
og

og havde paa det Sted, hvor Bernard først havde boet, seet Spoer af Mennesker, og dette gjorde dem opmærksomme. Da de komme til Klippen og saae det lille Træhuus, skied de adskillige gange, for at fremlokke Beboerne af samme, men den gamle Zeldorf, da han havde en meget svag Hørelse, fornam intet. Over kunde de ikke komme, da de ikke havde bemærket Gangen over Klipperne, og desuden havde liden Tid. Det var altsaa en stor Ulykke at Hollænderen traf Bernard, og at de stode op paa Hønen, thi Matroserne troede allerede at Beboerne af Huset vare uddøde, og vilde igien gaae, eftersom de ikke kunde komme over. Bernard gif dem i Møde, førte dem over Gangen, og til sit Huus. — Hvad den gamle Zeldorf følede, da han saae sine Berns Befriere, lader sig ikke beskrive. Det gjorde saa stort et Indtryk paa hans Sundhed, at den desuden meget bedagede og afmægtige Olding ikke mere kunde haabe, at forlade sin De.

Matroserne bragte Bernard i Skibet til Capitainen, som strax var villig at tage ham med til Engelland. Denne Dag var bestemt at være Unglingen en af de gladeste i hans Liv; thi der ventede endnu i Skibet mange behagelige, uformodede Optrin paa ham. — De Medreisende paa Skibet toge næsten alle af Nysgierrighed i Land, for at see denne Robinsons Indretning. Bernard bemærkede

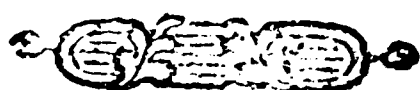

iblandt disse en ung Mand i tyrkisk Klædedragt, som havde en smuk tyrkisk Pige ved Haanden, som tildrog sig hans hele Opmærksomhed. Han gik nærmere til og betragtede ham nøjere, den fremmede gjorde ligesaa, — det var hans Ven Majdorf. — Efter den første Bestyrtelse, hvorpaa fulgte mange hede Omarmelser, tog Majdorf sin Ven, og førte ham til en anseelig middelaldrende Mand, og sagde: "Her Hr. Heidenstrom, her har De Deres Søn, Bernard, igjen.," — Og til Bernard sagde han: "Ven, omarm Din Fader.," — Begge saae en Tid forstummede paa hinanden, og faldt endelig bærende i hinandens Arme. — "Er Du min Søn?," — "Er De min Fader?," — Saa raabte De uafsladelig, og kunde ikke ophøre at kysse hinanden. Alle, som bivaanede dette Optrin, bleve strax bestyrtede over saa megen Overraskelse og uformodede Tilfælde. Man vil maaske blive begierlig at viide, hvorledes begge disse Personer var forenede og kom her, og hvem den skønne Tyrkinde, som Majdorf førte ved Haanden, var; men jeg sparer Fortællingen derom til en anden Tid, og beretter nu allene, hvad der endnu foregik paa Den, inden at de forlod den.

Det gandske Selskab toge nu Venen til Huset, hvor der igjen ventede dem et nyt Optrin.
 Oldin.

Oldingen sad mat og uden Kræfter paa en Stoel, i alle hans Træk kunde man spore den hastig nærmende Død. Den unge Hollænder gjorde sig Umage for at hjælpe ham, men det var for sil-
dig; thi den hastige Glæde, Esterretningen om det ankomne Skib havde virket al for stærkt paa ham. Bernard nærmede sig til ham, fores-
stille ham sin Fader og sin Ven, og fortalte, hvor Inffelig denne Dag havde været for ham. Zeldorf svarede smilende: Gud er meget naadig imod mig. Jeg har ikke fortient at see det Land igien, som jeg formedelst mine Synder har forladt. Men dog lader han Enden af mit Liv være rolig og fornøjet, og lader mig, uden at jeg var det værd, døe i min Dattersens Arme. Reis Inffelig, min Bernard; jeg mærker Dødens Komme — om saa Ønebliske er det forbi; begrav mig da hos hiine Uinffelige, med hvilke jeg her har levet lang Tid. Al! ved hiines Side, hvis Død er forarsaget ved mine Laster. — Lad mit Exempel advare dig, naar du igien kommer til Europa blandt Mennesker. Lad dig lede af Kierlighed og Dyd, jeg gjorde det ikke, og mit hele Livs Glæde var tabt. — Han kunde ikke tale mere, tog endnu ved Tegns Afsked med alle, og faldt endelig i en Slum-
mer, hvoraf han ikke mere opvaagnede. — Bern-
ard fuldbørkede hans sidste Befaling, og begrov ham ved Siden af de øvrige, som der paa Den vare døde.

Derpaa søgte de Kielderen, og fandt en saa stor Mængde af Penge og Kostbarheder deri, at de kongeligen kunde begave, saavel Capitainen, som alle de der vare i Skibet, og endnu selv beholde nok for deres hele Levetid. Nu gik de om Bord, og ilede deres Fæderneland i Vælde, og Bernard erfarede nu sine Venners Historie, som stod meget i Forbindelse med hans Faders.

Læserne behage at erindre sig, at i den Storm, som truede begge disse Venner med Undergang, befandt sig tvende engelske Skibe i Nærværelsen. Majdorf blev ved Skibets Odelæggelse et Rov for Bølgerne, som til Enkelt fastede ham imod et af de engelske Skibe. Dette, som var bedre ved Magt, udkastede et Loug, hvorved Majdorf holdte sig fast, og blev altsaa lykkelig halet op paa Skibet.

Skibet kom fra Indien og gik tilbage til Engelland; dersom altsaa Majdorf vilde fortsætte sin Reise, saa maatte han med det første Skib, som mødte ham, vende om, for at komme til det gode Haabs Forbjerg. Men Korsarerne sparede dem deres Umage. Ved Grændserne af de Kanariske Der blev det vaabenløse Koffardiskib overfaldet af tvende Algierske, og hastig overvundet. Alle, som vare an Bord, geraadede nu, tillige med Majdorf i Slaveriet. Den sidste blev bragt til Algier, og solgt derfra til Smyrna, hvor

hvor han faldt en fornem tyrkisk Kiebsmand i Hænderne, og maatte arbeide i sammes Have. Uvane til Slaveriet og det tunge Arbeid var hans Tilstand meget bedrøvelig, og omendskiont hans Herre holdt ham temmelig vel, saa seledede han dog dybt Tabet af sin Frihed og Byrden af sine Kieder. Elmire, Tyrkens eneste Datter, kom ofte i Haven, saa den unge Europæer, havde Medlidenhed med hans Tilstand, saa og taledede ofte med ham, og hendes Medlidenhed forvandlede sig til Kierlighed. De aabenbarede sig for hinanden, og Elmire lovede overalt at følge Majdors. Til deres Befrielse og Forening saa de intet andet Middel end Flugten; og Pigen skulde antette de dertil fornødne Anstalter. En hollandsk Kiebsmand, som just dengang opholdt sig i Smyrna, og giældte meget i hendes Faders Huus, skulde deri være dem behjælpelig. Elmire førte ham i Haven, gjorde ham bekjendt med Majdorf, denne fortalte ham sin Historie, og Majdorf erfoer, at denne Kiebsmand var Philip Heidenstrom, Bernards Fader. Da Skibscapitainen, som skulde føre ham tilbage til Holland, var hans gode Ven, saa var det let at overtale ham, at han skulde optage begge de Flygtende, og holde dem skjult. Alle Anstalterne vare giorte til Afreise, og Dagen til Flugten allerede bestemt, da Elmires Fader pludselig døde, og ved den Forvirring, som derved renste sig i Huset, blev

deres Flugt endnu lettere. De komme lykkelig om Bord, foere bort, og blev ogsaa overfaldne af en heftig Storm, og henkasted i en gandske anden Can, de leed Mangel paa friskt Vand og derfor lagde an ved den De, som de saae for sig.

Philip Heidenstrom var, efter hans Flugt fra 3^{**}, reist til Holland, og der taget Tjeneste hos en riig Kiebmand, som ingen Børn havde, og gjort sig saa yndet af ham, at denne, eftersom han døde uden Arvinger, efterlod ham sin hele Formue. Nu havde hans Forretninger kaldet ham til Smyrna, og Skiebnen styrede det saa forunderligt, at han først skulde finde og redde sin Søn Ben, og endelig sin Søn selv.

Reisen gik nu lige til Engelland, hvor de ankom lykkelig, og toge derfra Benen til Amsterdam. Den unge Hollænder vendte hjem til sin Fader, hvis Glæde var ubeskrivelig, da han allerede havde holdt sin Søn for fortabt, og nu kunde han med sine medbragte Riigdomme igien ophielp hans forsaldne Handel. — Elmire antog den christelige Religion, lod sig døbe under det Navn Caroline, giftede sig med Majdorf og de førte med hinanden det lykkeligste Liv. — Bernard og hans Fader levede tilsammen; den sidste opgav sin Handel, og de slog sig med deres paa begge Sider uskatterlige Riigdomme til Rolighed. Den gode Yngling var den eneste, hvis Enfsalighed endnu ikke var fuldkommen; thi midt iblandt sin Glæde

Glæde og blandt sine Benner manglede ham endnu alletider noget. — Han havde endnu ikke forglemt Julie. Ofte vendte han sine Ønkøst imod Grændserne af sit Fædreland, som endnu forstyrredes af hiin langvarige Krig. Efterretningerne, som han erholdte derfra, var meget bedrøvelige. Hans Formue havde den Heidenstromiske Familie deelt imellem sig; Sandler og Raadsherren Bent havde taget det meste, eftersom de brugte det meste. Desuden var den første formedelst sin Ødselhed kommen saa dybt paa Knæerne, at han tilsidst af Fortvivlelse lod sig ved et Partie bruge som Spion, og var bleven fanget og ophængt af Fjenden. Hans Kone, den forrige Frøken von Melingen, havde, saasnart det kom paa Bunden med hans Formue, forladt ham, og opholdt sig som Maitresse hos en preussisk Officier. Hendes yngre Broder, som havde studeret tillige med Bernard, var formedelst denne Officiers Megling, ogsaa kommen i preussisk Tjeneste. Raadsherre Bent døde just til rette Tid, og hans Enke giftede sig tredie gang, og tog sin Mands rød-mussede Kræmmer-svend. Ogsaa den gamle Frue von Thausfeld var død, hendes Børn vare borte, og man kunde ikke meddeele nogen Efterretning om dem. Rigesaa lidt vidste man Marianes Opholdssted; thi hun havde ogsaa, efter den gamle Madam Heidenstroms Død, begivet sig bort fra 3**.

Saaledes stod det nu med Bernards Familie og gamle Bekendtskab. Efterretningen om Julie og hendes Broder gjorde ham meest ondt. Paa den hele Reise havde han meest underholdt sig med den Tanke, at finde Julie igien, at gjøre hende lykkelig, og med hende at blive lykkelig. Han gjorde sig al muelig Umage, for endelig at erfare noget vist om hende, men hans Bestræbelser vare forgieves.

Majdorf gik engang og spadserede ved Havnen i Amsterdam, da just et fransk Skib skulle gaae ud, og de Reisende til den Ende staae om Bord. Han bemærkede iblandt samme et ungt Menneske, som førte et Fruentimmer med sig ved Armen, og som syntes at være ham bekendt. —

Det var Thausfeld, og hans ledsagerske var Julie. — Saa snart de kiendte hinanden spurgte baade Thausfeld og Julie: Hvor er Heidenstrøm? — „Ikke langt fra Dem „ — svarede Majdorf, vendte tilbage med dem og førte Dem til Bernard, som just ved Klaveret søgte at adsprede sin Bedrøvelse. Den saa hastig overraskede Yngling vidste selv ikke, hvorledes han blev til Mode, og holdt det for en Drøm, da han saa Julie. Sandelig, det var ikke mere den forrige Julie. Saa mange bedrøvelige Dage, og en saa langvarig Sygdom, havde udsløttet de første Roser af hendes Kinder; men dog var Afstrykket af hendes skønne Siel blevet i hendes Ansigt, og hun selv havde for den gimsfældende, tro Bernard endnn Tillokkelse nok. For Julie selv og for hendes Broder var visselig dette Optrin mindre uforberedt, men det var dem dog nyt nok; thi de havde slet ikke gjort denne Reise i den Hensigt at finde Bernard igien. — Hvad de altsaa nu følede, da de saa alle deres Hjerters Ønsker opfyldt. — Det lader sig ikke vel fortælle. Paa begge Sider var man strax begierlig efter at viide, hvad, som her havde bragt dem tilfammen. Da Bernards Historie allerede er Læseren bekendt, saa lader jeg mig her nøye med at fortælle, hvad der imidlertid foregik med Julie og hendes Broder.

Julies langvarige Sogdom og Tungfindighed, havde kostet hendes Moder, hvis eneste Glæde hun havde været, Livet. Een af hendes Veflæggede tog hende derpaa til fig, og hendes Broder gik i preussifft Krigstieneste hvor han inden kort Tid opnaaede en Ritmesters Plads. Smidlertid havde Julie temmelig erhholdet fin Sundhed igien, ogfaa hendes Tungfindighed havde forladt hende, men desuden blev dog Erindringen om hendes Elffede bestandig levende og troe i hendes Siel. Hun havde ofte hørt, at Bernard ffulde befinde fig under de preussifft Hufarer, og hun underholdt fig bestandig med den Tanke at være hos ham. Da altsaa engang af en Hændelse en Hufar reed forbi hendes Vindue, ved hvilket Regiment Bernard ffulde befinde fig, faa forfaldt hun i Levningen af en Paroxysmus paa det Indfald, at forlade hendes Huus, klæde fig i Mandfklæder, og lade fig antage iblandt disse Hufarer. Denne befunderlige dumdriftige Beflutning udførte hun virkelig, og da man dengang ved den preussifft Armee havde Folk meget nødig, faa blev, angaaende Kønnet og Legems Befaffenheden, ikkel anffillet nogen nøve Undersøggelse, og hun kom lykkelig igiennem med de øvrige Rekruter. Men da hun underhaanden erkundigede fig om Bernard, og erfoer, at han var rømt, da var det igien forbi med al hendes forhaabede Glæde og Lyksalighed, og hun indfaae nu, at hun befandt fig i den fførteffte Tilffand af Verden. Til hendes Lykke eller Ulykke blev i nogle Uger hendes egentlige Køn ved et Tilffalde opdaget, hun arrefteret og forhørt, hvad der havde bragt hende til dette Foretagende. Man foreffille fig nu hvor undfeelig og ffamfuld den arme Julie maatte ffaae der, da hun ikke kunde frembringe nogen anden Åarsag, end Kierlighed. — Denne befunderlige Hændelse loffede en Deel Nyffgierrige til fra alle Kanter, fom vilde fee den ffionne qvindelige Hufar. Hendes Broder, fom ffod ved et gandske andet Cavallerie-Regiment, og juft havde Ferretning i Hovedqvarteret, faae hende af en Hændelse, og beaage, Julie og han, faldt af Forffræffelse i Åffmagt, da han i hende ffendte fin Søfter. Sagen blev

blev strax almindelig bekiendt, og Thaufeld udbad sig sin Søster, for igien at føre hende hjem. Imidlertid havde Obristen af Husar-Regimentet, en gammel vellystig Synder, seet Julie, og havde ganske andre Hensigter med hende, hvilke han til Udførelse overgav Ritmesteren ved den Eskadron, hvor hun havde staaet. Denne var just den samme, hos hvilken Slanders forrige Kone orholdt sig; han havde af hendes Broder, Lieutenant Melingen, hørt om Thaufeld og Julies Elsker, hans egne Begierligheder vaagede op, og han søgte derfor paa den mueligste Maade at forhindre denne arme Piges Udleverelse. Eftersom nu Thaufeld paastod at tage hans Søster med, maatte det vel skee, men Ritmesteren begyndte at opirre han dermed, og sagde iblandt andet: Mammeselle Julie maatte vel være af et ganske besynderlig Slags Søstre. Thaufeldt fandt sig fornærmet derover, det foraarsagede Uenighed, som tilsidst endte sig med en Udfordring. De verlede Rugler, Thaufeld skød Ritmesteren ihjel, flygtede med sin Søster til Holland, og vilde gaae derfra til Marseille, hvor de havde rige Beslægtede, da Majdorf til Lykke traf dem ved Indtrædelsen i Skibet.

Allerede ofte havde Thaufeldt fortrudt, at han havde været hans Ven saa meget imod i hans Kierlighed; thi nu indsaae han vel, at det var forgieves at udrydde ham af Julies Hierte. Intet kunde derfor være mere ønskeligt, end denne Foreening, som skaffede dem al Lykke og Rolighed igien. De valgte tilsælles det rolige sorgfri Privatlevnet, reiste til Schweiz, fikte noale Gudsfer, og levede der det lykkeligste Liv. — Om Mariane fik man Efterretning, at hun var gaaet i et Kloster, og der havde endet sine Dage. Julie har født sin Bernard, og Caroline sin Majdorf Sønner og Døttre, som formerer deres Lyksalighed, og giver dem det skønneste Haab. Den gamle Philip Heidenstrom lever ogsaa endnu, og nyder, efter et uroligt Foraar og Sommer, Glæden af en rolig Vinter.

